

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

123. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2025. OKTÓBER-DECEMBER

Fókusz, B. Varga Judit

Távozott Sándor István cellatársa

Földi zarándokútjának 96. évében, szeptember 25-én a szentségek felvétele után megbékélve és szeretve távozott a földi életből Pokorni János, Sándor István boldoggáavatásának és utolsó hónapjainak tanúja. Együtt ültek egy mindkettejük számára igaztalan, koncepciós vád gyanúsítottjaiként, majd elítélteiként 1952 őszén az államvédelem budai Fő utca – Gyorskocsi utca börtönépületében. Az egykori cellatárs temetésén Ábrahám Béla szalézi atya koncelebrált, Nádudvari Géza testvér szolgált az oltárnál.

Pokorni János 23 éves fiatalemberként lett egy olyan per vádlottja, amelynek tagjait addig jórészt nem is ismerte. Sándor István szalézi testvért akkor látta életében először, amikor közös cellába kerültek. A letartóztatott 16 ember közül ő volt az utolsó, akit bevittek. Az említett börtönépület hatodik emeleti zárkájában ismerkedtek meg és akkor még nem tudták, hogy börtönyelven egy „buliban” vannak, azaz ugyanazért tartják elzárva őket. A vád államellenes összeesküvés, az akkori legsúlyosabb büntetést maga után vonó bűncselekmény volt. A hazug koncepció szerint a szaléziak beépítettek fiatalokat az ÁVH (Államvédelmi Hatóság) kötelékébe (és a Magyar Néphadseregbe is), hogy kémkedjenek nekik, rajtuk keresztül pedig a Vatikánnak. A valóságban a szaléziak egyetlen fiatalot ismertek korábbról pertársaik közül, a Clarisseum oratóriumát még a kamasz éveiben látogató Zana Albertet, aki 1952-ben ávós őrmesterként ténylegesen összeesküvést tervezett közvetlen ávós munkatársaival a rendszer ellen. Azonban azt, hogy a kommunista pártállam erőszakos szervezetén belül szervezkedés zajlik, lehetetlen volt beismerni, ezért találni kellett bűnbakokat, felbujtókat. Ők lettek a szaléziak és Pokorni János. Tudjuk, hogy Zana Albert és Sándor István az életükkel fizettek bátorságukért. Előbbi a diktatúra elleni lázadás bátorságáért, utóbbi hűséges hitéért, örökfogadalmá megtartásáért. Pokorni János „bűne” annyi volt, hogy személyesen ismerte Zanát, mivel az iskolás korában a bátyjának barátja volt, sokat járt hozzájuk. Aztán a kapcsolatuk megszakadt, mert az idősebb Pokorni disszidált. Legközelebb csak a börtönben találkoztak. 12 évre ítélték ezért az ismeretségért.

Azért, hogy ne csak ávósokat és papokat, szerzeteseket ítéljenek el – kellett civilek is. Pokorni János volt az egyik. 1956. október végén a szobi forradalmárok szabadították őt is ki a többi politikai elítélttel együtt. Gyalog tette meg az utat a Pilisen át hazáig Budára. Később a fiával és az unokáival már idősen végigjárta ugyanezt az útvonalat. Szép családi gesztus. Az elfogadás és a megbékélés gesztusa volt ez már, ugyanis a forradalom leverése után a kiszabadítottakat visszavitték a börtönbe, feltéve, ha az nem ment, szökött külföldre a közel kétszáz ezer honfitársával együtt vagy írta alá a beszervezési dokumentumot. Pokorni János fiatal házasként az utóbbit választotta. Nem akarta újra megtapasztalni a börtönt, rabként bányában dolgozni, rabkórházban feküdni. Pákozdi János fedőnéven titkos megbízottja lett a régi-új diktatúrának.

„Az idő az igazság szövetségese” – állapította meg bölcsen és hittel az 1956-ban szintén kiszabadított rab, Mindszenty József bíboros, érsek. Pokorni János gyásztávíratára szerettei az ároni áldást választották: Világosítsa meg az Úr / az Ő orcáját terajtd / és könyörüljön terajtd! [...] és adjon békét tenéked! A XX. századi történelmünk áldozata volt ő is, ahogy sokan, ahogy Sándor István.

2020-ban kapott Don Bosco-díjat. Megérdemelte. ●

Tartományfőnöki levél

A jászol fénye, amely reményt gyűjt a szívben

Sokszor rácsodálkozom az olasz karácsony hangulatára, arra a gazdag ötletességre és játékosagra, ahogyan a Betlehemet elkészítik. Az ottaniak számára a jászol nem csupán néhány megszokott figura felállítása. A betlehemi barlang körül ott sürgölődnek a mindennapi élet szereplői is: a kovács, a szabó, a pék, a mesterségükbe merült emberek, a vizet hordó asszony, a koldus, a furulyázó pásztor, s a játészó kisgyerekek. A gyerekek pedig egész délutánokat töltenek azzal, hogy minden figurát a „megfelelő” helyre tegyenek. Hová ragyogjon a csillag fénye? Merre kanyarodjon a kis kövekkel kirakott út? Ki legyen egészen közel a jászolhoz és kit kell távolabb tartani, nehogy megzavarja az alvó Kisjézus nyugalmát?

A figurák közt van egy, aki mindenkit megoszt: a hétalvó. Éveken át figyeltem, milyen nehéz helyet találni neki. Alszik, de vajon mit jelent ez? Távolabb kell tenni, mert nem érdekli a történet? Vagy inkább közel, hátha egyszer felébred, és az első tekintete épp a Megváltóra esik? Vannak, akik félúton hagyják: se hibáztatva, se dicsérve, csak úgy, egy csendes sarokba téve, ahonnan mégis ráláthat az eseményre... ha egyszer felébred.

A hétalvó alakjában magunkra ismerhetünk. Mindannyiunkban ott él ez a kettősség: a

vágyakozás és a közöny, az éberség és a fáradtság, a rácsodálkozás képessége és az élet „már mindent láttam” unalma. Mégis, milyen jóleső remény lakik abban a felismerésben, hogy Jézus a hétalvónak is megszületett. Annak is, aki alig várta, és annak is, aki nem is számított rá. Annak is, aki siet, rohan, agyonhajszolja magát és annak is, aki elbóbiskolt a lényeg mellett.

Isten szeretete erősebb a mi figyelmetlenségünkénél. Erősebb, mint a szétszórtságunk, a közönyünk, vagy épp a túlzott lelkesedésünk. Karácsony Isten kegyelmének túlcsoordulása, találékony, végtelen szeretetének egyik csúcspontja. Akár készen állunk, akár nem, Ő belép a történelmünkbe: Isten emberré lett az emberek között.

Az adventi naptárunk ablakait nyitogatva az előkészületek talán már a végéhez érnek, de a szívünkben még akad tennivaló: letenni a gyűlöletet, az ellenségeskedést, a szétszórtságot; bocsánatot kérni és megbocsátani; s végül helyet készíteni annak a csendes szeretetnek, amely a Gyermek Jézus mosolyában érkezik. A hajnali szentmisék, az adventi virrasztás mind azt suttozja: álljunk meg, legyünk jelen, engedjük, hogy az Úr találjon ránk, amikor eljön.

Karácsony ünnepén kérem mindannyiunk számára, hogy legyen részünk újra a csodálkozás ajándékában. Csak az tud világosság lenni mások számára, akiben ott él az a rácsodálkozás fénye, amely Betlehem éjszakájából sugárzik.

Kívánom, hogy ez a karácsony legyen tele ámulattal, mely rádöbben minket: Krisztus nemcsak az ünnep perceiben, hanem mindennapjaink csendjében is jelen van.

Áldott, kegyelmekben gazdag ünnepeket kívánok! ●

P. Vitális Gábor SDB
tartományfőnök

MEGHÍVÓ TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEPRE

Szeretettel hívjuk
a fiatalokat, a Szalézi Család tagjait
és minden Don Bosco-tisztelőt
2026. január 31-én
Nyergesújfalura, a tartományi
Don Bosco ünnepünkre,
ami 10.30-kor szentmisével
kezdődik.

Sajtóközlemény

LÉGY VIDÁM ÉS TEDD A JÓT! - KERTGAZDÁLKODÁS A SZALÉZI JELENLÉTPONTOKON 2025/ 09/30

Újabb programelemmel bővült a Jelenlétpontok szolgáltatásrendszere:

A Don Bosco Szalézi Társasága a Helyi sajátosságokon alapuló munkaszocializáció és készségfejlesztő programok támogatása című RRF-MMSZA-2.0.0.2-24 kódszámú Európai Unió pályázat segítségével újabb szolgáltatást biztosít mindkét Jelenlétpontján.

A beruházásnak köszönhetően **Balajton** és **Sajókazán** 50-50 családi kiskert valósul meg, mindkét településen mintakertben is tanulhatnak és gazdálkodhatnak a településen élők, továbbá a program keretében az elhelyezkedési esélyek növekedését egy munkerőpiaci-mentor is segíti.

A megvalósítás időszaka: 2025.05.30-2026.03.31.

A projekt Magyarország Helyreállítási és Ellenálló képességi Tervének keretében valósul meg, **25 millió forint vissza nem térítendő európai uniós támogatás** segítségével. A pályázati konstrukció három komponensből áll, fő célja a Felzárkózó Települések Programban résztvevő településeken olyan fejlesztések támogatása, amelyek elősegítik a lakosság munkaszocializációs fejlesztését:

I. komponens - Családi kertek létrehozása

II. komponens - Mintakertek létrehozása

III. komponens - Munkaerő-piaci mentorszolgáltatás

A Don Bosco Szalézi Társasága a hátrányos helyzetűek támogatását, a tanulási és elhelyezkedési esélyeinek növelését mindig is kiemelt feladatának tekintette, ezért is vállalja évek óta, hogy két FETE településen is működtet Jelenlétpontot.

A jelenlegi projekt segítségével újabb lehetőségekkel bővülnek az itt élő lakosok elhelyezkedési esélyei.

A projektről bővebb információt a www.szakeziak.hu oldalon olvashatnak.

További információ kérhető:

Henez Norbert, projektmenedzser, +36 20 261 6971

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

A rendfőnök üzenete, P. Fabio Attard SDB

A betlehemi barlang, ahol ég és föld találkozik

A karácsony misztériuma egy szerelmi botránnyal kezdődik: a Nagy, aki kicsivé teszi önmagát. Ez nem egy költői kép, hanem az emberi történelem legforradalmibb valósága.

1. ÖNZETLENSÉG:

Isten feltételek nélkül jön

A betlehemi barlang a legszerényebb találkozási hely, amit el lehet képzelni. Nem palota, nem félszemes templom, még csak nem is méltóságteljes ház. Egy barlang, állatok menedéke, ahol hideg van, a föld szaga és a szalma illata keveredik. Nincsen beléptető kapu, nincs szükség meghívóra, nincs szükség alkalomhoz illő megjelenésre. Az ajtó mindenki előtt nyitva áll: a kopott köpenyes pásztorok, a szegények, a kirekesztettek előtt, akik nem tudnak más ajándékot adni csak a megsebzett emberségüket.

Szent Pál évszázadokon átívelő szavakkal emlékeztet minket: szolgálai alakot öltött (Fil 2,7). Az univerzum Teremtője levetközi dicsőségét, lemond isteni kiváltságairól, hogy szolgálai ruhát öltson magára. Nem hódítóként jön, nem szigorú bíráként, aki számonkéri a tetteket. Úgy jön, mint aki szolgál: az utolsó helyre áll, megmossa a lábakat, mielőtt még járni tanítana.

Ez az önzetlenség igazán próba elé állít minket. Egy olyan világban, ahol mindennek ára van, ahol minden kapcsolat cserealapú, ahol még a szerelem is gyakran feltételekhez kötött, a karácsony emlékeztet minket arra, hogy létezik egy teljesen ingyen, önzetlenül adott ajándék. Ennek az önzetlenségnek az elismerése azt jelenti, hogy elfogadjuk, érdem nélkül szeretnek minket, még akkor is keresnek minket, amikor távol vagyunk, akkor is akarnak minket, amikor méltatlannak érezzük magunkat.

2. KÖZELSÉG:

Isten belép a történelmünkbe

A karácsony második mozzanata a radikális közelség. Isten nem távolról figyel az emberi történelmet, mint egy közömbös néző. Belép a történelembe, annak

szereplőivel együtt, akik olyanok, amilyenek: tökéletlenek, ellentmondásosak, törékenyek. Józsefnek kételyei vannak, Mária a félelmeivel, a pásztorok a társadalmi kirekesztettségükkel, a napkeleti bölcsek pedig a nyugtalan keresésükkel küzdenek.

Személyes történetünk, annak minden sötét hajtásával és árnyékos részével együtt, része az Ő történetének. Nem vagyunk idegenek, nem vagyunk nem kívánt vendégek. Fiak és leányok vagyunk, egy család tagjai, amelyet Isten soha nem tagad meg. A karácsony azt mondja nekünk, hogy Isten nem veti meg teremtményeit, nem nézi őket ellenszenvvel vagy csalódással. Éppen ellenkezőleg, pontosan a valóságosságukban, az autentikus emberségükben öleli át őket.

Mindannyian egyedi személyiséggel és megismételhetetlen történettel rendelkezünk. Vannak, akik élénkek, és vannak, akik visszafogottak, vannak, akik erősek, és vannak, akik törékenyek, vannak, akiknek nyílt sebeik vannak, és vannak, akiknek rejtett hegek vannak a lelkében. Isten pontosan ott találkozik velünk, ahol vagyunk, nem ott, ahol szeretnénk lenni, vagy ahol szerintünk lennünk kellene. Találkozik az alkoholistával a bárpulznál, a rabbal a cellájában, a megfáradt anyával a konyhában, a diákkal a magányában, az idős emberrel a csendjében.

De ez a közelség nem statikus, nem bele-törődő. Isten ott találkozik velünk, ahol vagyunk, hogy elvezessen oda, ahol a megérdemelt helyünk van. Nem azért érdemljük meg, mert megdolgoztunk érte vagy mert erényesek vagyunk, hanem azért, mert szeretett gyermekei vagyunk. Megérdemljük az élet teljességét, a mély örömet, a visszanyert méltóságot, a meggyógyult kapcsolatokat. Isten közelsége dinamikus: kinyúj-

tott kéz, amely felkínálja nekünk, hogy újra felálljunk; hang, amely azt suttogja: „gyere közelebb”; jelenlét, amely mellettünk halad a fényesebb horizont felé.

3. BEFOGADÁS:

Az igazság kopogtat a szabadság ajtaján. És itt van a harmadik mozzanat, talán a legtörékenyebb: a befogadás. A barlangban játszódik le életünk legfontosabb mérkőzése. Ez nem retorikai túlzás, hanem létezésünk legmélyebb igazsága. Az a barlang minden belső barlangunk jelképe, szívünk rejtett zugaié, ahol eldöntjük, kik akarunk lenni.

Az Igazság – amely nem egy elvont fogalom, hanem egy Személy, az a Gyermekek a jászolban – kopogtat a szabadságunk ajtaján. Ez a kopogás diszkrét, kedves, soha nem erőszakos. Isten betörhetné az ajtót, ránk kényszeríthetné magát mindenhatóságának erejével. De inkább a koldulást választja. Az Isteni az emberiség koldusa lesz. Micsoda elképesztő paradoxon! Aki mindent teremtett, tőlünk, a teremtményeitől kéri, hogy adjunk helyet neki.

Az Igazság hív, várva, hogy a Szabadság válaszoljon. Nincs kényszer, nincs manipuláció. Csak egy meghívás van, amelyet minden nap minden pillanatában megismétel: „Be akarsz fogadni?” Az emberi szabadságnak, amely egyszerre törékeny és erős, kell döntenie. Bezárhatjuk az ajtót, úgy tehetünk, mintha nem hallottuk volna, elhalaszthatjuk holnapra. Vagy kinyithatjuk.

A befogadás választása azt jelenti, hogy elismerjük saját ürességünket. Ahogyan az a barlang üres tér volt, készen arra, hogy megtöltsék, úgy nekünk is ki kell ürítenünk magunkat minden önteltségünkötől és bálványainktól. A befogadás belső teret igényel. Nem fogadhatjuk be Istent, ha már tele vagyunk önmagunkkal.

És amikor úgy döntünk, hogy kinyitjuk azt az ajtót, amikor igent mondunk, akkor történik a csoda. Az a szegény barlang fényes katedrálissá válik. Hétköznapi életünk a Jelenlét helyévé válik. Törekenységünk olyan teret teremt, ahol a kegyelem működhethet. A befogadás átalakít: már nem vagyunk ugyanazok, miután befogadtuk

az Életet, amely meglátogatott minket. A karácsonynak ez a hármas mozzanata az, amely teljes egészében magával ragad minket: felismerni az Isten felháborító nagylelkűségét, aki kicsinnyé válik; értelmezni annak a közelségét, aki belép a mi konkrét történelmünkbe; a befogadást választani, megnyitva szívünk ajtaját az

igazságnak, amely kopogtat. A betlehemi barlangban, akárcsak a szívünk barlangjában, dől el minden. Minden karácsony alkalmat ad arra, hogy újra megválasszunk azt az ősi, de újra és újra feltett kérdést: „Van Számára hely?” ●

Fordította: Szabó Judit

Megemlékezés, P. Fabio Attard SDB

Troncatti Szent Mária: a hit asszonya, misszionárius, béketeremtő

Több más boldoggal együtt 2025. október 19-én Leó pápa szentté avatta Maria Troncatti szalézi nővért, így ő a Szalézi Család legújabb szentje, a Segítő Szűz Mária Leányai első szentje a társalapító, Mazzarello Szent Mária után.

Troncatti Szent Mária egy, a hegyekből származó, de az Amazonas vidékén misszionáriusként szolgáló nő élete erőteljesen szól korunkhoz. Tapasztalata, szerény származása ellenére, konkrét válaszokat kínál a korunkat átható kérdésekre: hogyan éljünk értelmes életet? Hogyan gyakoroljunk hiteles vezetői szerepet? Hogyan építsünk hidakat egy széttöredezt társadalomban?

A KÖVETKEZETESSÉG, MINT A CSELEKVÉS ALAPJA

Mária a *Bollettino Salesiano* (olasz Szalézi Értesítő) olvasása során fedezte fel hivatását. Ez volt az a szikra, amely mély tudatosságot ébresztett benne, és egy olyan döntéssé érett, amely egész létezését meghatározta. A választás jelentős személyes áldozatokkal járt, de Mária megértett egy lényeges igazságot: „Az ember egyszer s mindenkorra odaadja magát.” Ez az első üzenet közvetlenül kihívás elé állít minket: amikor meghatározzuk, mi ad értelmet cselekedeteinknek, azt teljes következetességgel kell megélnünk, kompromisszumok nélkül, amelyek kiüresítenék a lényegét. Mária a látszólag jelentéktelen mindennapi cselekedetekben is értelmet talált, megtanítva nekünk, hogy a kiválóság nem a rendkívüli tettek végrehajtásában rejlik, hanem a rendkívüli odaadásban, amelylyel a hétköznapi felelősségekkel szembenézünk.

A PROAKTIVITÁS, MINT A FELELŐSSÉG KIFEJEZÉSE

„Menjünk, mindjárt ott vagyok” – ez volt Mária állandó válasza. Bármikor, bármilyen körülmények között is elérhető volt, rendelkezésre állt. Nem várt passzívan, hogy felmerüljenek az igények: előre látta őket, megelőzte, foglalkozott velük. Amikor megérkezett Ecuadorba, kijelentette: „Teljes szívvel megyek: gondolataim mindig a küldetésen járnak.” Ez a „teljes szívvel” a hatékony cselekvés megkülönböztető eleme: nem lehet langyosan vagy közömbösen dolgozni. Bármilyen legyen is a felelősségi körünk, az teljes energiánk és szenvedélyünk befektetését igényli. Orvosi munkájának kivé-

teles eredményei ellenére Mária éber és alázatos maradt: „Isten teszi mindezt. Imádkozom, és Ő gyógyít. Én semmi vagyok.” Ez a tudatosság visszavezet minket egy alapvető igazsághoz: valami nagyobb szolgálatában álló eszközök vagyunk, munkatársak egy humánusabb, egészségesebb és kapcsolati szempontból gazdagabb környezet előmozdításában. Programja világos volt: „Nagy szív, anyai szív... egy szív, amely több, mint csak jó.” Olyan környezetben, amelyet gyakran jellemez a cinizmus és a keménység, ez egy kihívást jelent, amely a megszokottal ellentétes: nagylelkűen cselekedni, megértéssel, amely túlmutat a szabályok pusztá alkalmazásán, valódi hajlandósággal arra, hogy önmagunkat feláldozzuk a közjóért.

A BÉKETEREMTÉS MINT KONKRÉT VÁLASZTÁS

Az amazonasi esőerdőben Mária a telepések és őslakosok közötti erőszakos konfliktusokba keveredett. Tudatosan döntött úgy, hogy közvetítőként lép fel, párbeszédet kezdeményez és megbékélést kínál. Ezt konkrétan tette, mindenkivel megkülönböztetés nélkül törődött. Máriának is megvoltak a maga korlátai. Őszintén bevallotta: „Nem vagyok jó, de szent akarok lenni.” Elismerte saját heves természetét, de folyamatosan azon dolgozott, hogy megváltoztassa. Ez az üzenet felszabadító: nem kell tökéletesnek lenni ahhoz, hogy értelmesen cselekedjünk. Viszont őszintén akarni kell a növekedést, a fejlődést és az átalakulást. A hitelességnek ez a folyamata hitelt érdemlő tanúságtételt eredményez. Különböző kritikus helyzetekben Mária olyan elszántságot közvetített, amely az érett személyiség gyümölcse. Ez a tulajdonság nagyon személyes módon szól hozzánk: egy olyan korban, amelyet széles körben elterjedt bizonytalanság és félelem jellemez, bátorságra van szükségünk, hogy következetesek legyünk. Nem a vakmerők bátorságára van szükség, hanem azokéra, akik – bár tudatában vannak a kockázatoknak – úgy döntenek, hogy értékeik szerint cselekszenek. Erejét a lelki dimenzióból, az imából, az Eucharisziából merítette. Ha valódi átalakulást akarunk elérni, akkor ápolnunk kell azt a belső dimenziót, amely lelkünk alapja és vezet minket.

Lelkiség, P. Vitális Gábor SDB

Troncatti Szent Mária és a szalézi misszió 150. évfordulója

Százötven évvel ezelőtt Don Bosco álma messzire indította az első szalézi misszionáriusokat. Elhagyták Európát, hogy Dél-Amerikában a fiatalok és a legszegényebbek között hirdessék az evangéliumot.

Az ifjak felé szeretettel forduló lendület ragyogta be Troncatti Szent Mária nővér lelkét is. Ő a szalézi nővérek egyik első misszionáriusa volt, akit az Egyház október végétől már szentként tisztel.

Az észak-olasz hegyek között született, az első világháborúban a Vöröskereszt önkéntes ápolónőjeként szolgált, majd 1922-ben elindult Ecuadorba, az Amazonas őserdeibe. Ott aztán az indián shuar nép között orvosként, tanítóként és béketeremtőként élt. Amikor egy kislány életét megmentette, a helyiek a legszebb nevet adták neki: „Madrecita” – Anyácska.

Élete megtanít bennünket arra, hogy a misszió nemcsak elindulás és megérkezés egy új világba, hanem egyfajta gyógyítás is. A test, a lélek és a közösségek sebeinek gyógyítása. Az ő csendes, határozott szeretete jelzi, hogy a szalézi küldetés lé-

A HÍVÁS, AMI MA IS VISSZHANGZIK

Amikor gyermekeket vittek hozzá, akiknek az „erdő törvénye” szerint meg kellett volna halniuk, Mária kijelentette: „A négy égtáj felé kiáltok: hozzátok hozzám mindet! Anyjuk lesztek!” Ma ez a hang egyetemes felhívásként visszhangzik: arra vagyunk hivatva, hogy megvédjünk minden embert, szembeszálljunk a pazarlás kultúrájával, tanúságot tegyünk arról, hogy a szeretet erősebb a gyűlöletnél, hogy a béke lehetséges, hogy érdemes másokért áldozni az életünket. Mária így zárta le életét: „Nincs semmim, amit adhatnék, csak magamat.” És ez több volt, mint elég. Ha mindent hitelesen adsz, az a felajánlás olyan gyümölcsöket terem, amelyek minden várakozást felülmúlnak.

TRONCATTI MÁRIA NŐVÉR ÜZENETE

Troncatti Mária nővér élete ma azt üzeni nekünk, hogy a hitelesség, a bátorság, a teljes odaadás és a hidak építésének képessége nem elvont tulajdonságok, hanem konkrét, mindennapi döntések. Mindannyian egyedi és megismételhetetlen hozzájárulást tudunk nyújtani. Arra kaptunk hivatást, hogy felfedezzük ezt a sajátos hozzájárulást, és okosan, bátran és reménnyel valósítsuk meg. Nem mások utánzásával, hanem hiteles emberekként, akik egyediségükben ugyanazzal a radikalizmussal és odaadással tudnak válaszolni koruk kihívásaira, amely Troncatti Máriát jellemezte: a hit asszonya, misszionárius, béketeremtő. ●

(Elhangzott Maria Troncatti FMA nővér szentté avatási ünnepségének megnyitóján)

nyege: ott lenni az emberek között, a kihívásokban, a szenvedésekben és Krisztus szeretetével új életet adni másoknak.

Százötven évvel az első szalézi misszióba indulás után a világ megváltozott, de az emberi szív sebeit és fájdalmait még mindig ugyanazok. Don Bosco idejében a fiatalok testi nyomora, az utcák szegénysége, a munkahelyi kizsákmányolás volt a legfájóbb valóság. Ma új formát öltött a szegénység: a gazdasági kiszolgáltatottság, a szeretet és család hiánya, a kulturá-

lis és lelki elbizonytalanodás, az értékek kiüresedése stb. Ezekből a fájdalmakból újfajta csendes rabszolgaság születik. A fiatalok manipulálása, az online tér magánya, a test és a lélek kihasználása, a reményvesztettség...

A misszió ezért nemcsak földrészek közti utazás, hanem egy újfajta út az emberek szívébe. Ott kell jelen lennünk, ahol a fiatalok szabadságra és szeretetre vágynak, de láncokat hordanak, ahol a szegénység már nemcsak anyagi, hanem érzelmi és lelki. Troncatti Szent Mária nővér az indián törzsek sebeit gyógyította. Nekünk ma a kapcsolatok és a reménytelenség sebeit kell gyógyítanunk.

Nem kell messzire mennünk, hogy misszionáriusok legyünk, mert a misszió ott kezdődik, ahol egy fiatal újra elhiszi, hogy fontos, szeretik, van jövője. A szalézi misszió ma is ugyanabból a forrásból táplálkozik: Krisztus szeretetéből. A Szentlélek adjon számunkra erőt, hogy képesek legyünk meghallani a hozzánk kiáltók hangját és lehajolni azokhoz, akiket senki nem akar felemelni! ●

Lelkiség, P. Gnana Pragasam Derosi Raja SDB

Új horizontok a szalézi misszióban: A főszerep a fiataloké

Don Bosco lángoló karizmája nem múltisztelet, hanem élő, dinamikus erő, amely épp ma, a modern magyar valóság kihívásai közepette lobbanthatja lángra a fiatalok szívét.

Alfred Maravilla SDB, a missziókért felelős korábbi tanácsos atya szavai – „A szalézi küldetés nem korlátozódik a »szűk templomi« evangelizációra, hanem Isten Országának szolgálatát célozza” – és Fabio Attard rendfőnök atya víziója új távlatokat nyitnak. Küldetésünk ma szélesebb, mint valaha, és ebben a kiterjesztett mezőben a fiatalok válnak a valódi misszionáriusokká, a változás aktív kovácsaivá.

I. Túl a templom kapuin

A magyar missziós tér sajátos kihívásokkal küzd, melyeket gyakran az elvilágiasodás, a vallási passzivitás és a társadalmi elszigetelődés jellemez. Maravilla atya gondolata éppen ezért válik prófétai érvényűvé: a szalézi munka célja nem más, mint Isten Országának építése, amely már „itt van közöttünk”.

Ez a széles látásmód teszi lehetővé, hogy a karizma ne váljon belső, zárt körű privilégiummá. Megosztható azokkal a jóakarátú emberekkel, akik – bár nem feltétlenül Krisztus-hívők – emberi, erkölcsi és nevelési céljainkban megbízható partnerek. Karizmánk ereje valójában a hiteles emberi értékek és a mély, szeretetteljes pedagógia talaján mutatkozik meg.

Az első találkozás tisztelete

A megosztás módja a hiteles párbeszéd, a kultúrába való mély inkulturáció és mindenekelőtt a szalézi közösségi élet átható tanúságtétele. A cél nem a gyors, felületes „áttérítés”, hanem az „Első Hirdeetés” (Kérygma) tiszteletteljes, fokozatos művészete.

Ez a finom, kísérő út a szív előkészítését szolgálja:

- Segíti a fiatalokat felfedezni és növelni képességüket a transzcendencia keresése felé.
- Lehetővé teszi számukra, hogy megkülönböztessék a jót és az autentikusat a hamisságtól, a sekélyes tartalomtól.

Elkíséri őket egy olyan úton, amely személyes találkozáshoz vezethet Istennel, kiaknázva azokat az erényeket és vágyakat, amelyek már élnek bennük.

Ez a mélységre és hitelességre törekvő pedagógia Don Bosco nyitott szívének és megelőző módszerének ma is érvényes öröksége.

II. Főszereplővé tenni a fiatalokat

Fabio Attard atya éles meglátása rámutat: „Karizmánk lényegének fénye éppen a fiatalok küldetésének felismerésében ragyog fel – az ő egyedi, pótolhatatlan főszerepükben, mint saját életük, az Egyház és a világ aktív formálói.”

A szalézi pedagógia alapvetően elutasítja azt a gondolatot, hogy a fiatalok csupán passzív címzettek, az intézmény gondoskodásának tárgyai lennének. A Szalézi Családnak „az Isten szeretetének jelévé és hordozójává” kell válnia azért, hogy képes a fiatalokat teljes identitásuk és hivatásuk kibontakoztatására alkalmassá tenni. Ők a küldetés tárgya és alanya is egyben.

A misszió iskolái

A szalézi környezet, különösen a SZALIM (Szalézi Ifjúsági Mozgalom), ma is termékeny talajt kell biztosítson, ahol a hit teté, a spiritualitás cselekvéssé válik.

- Iskolai misszió és kortárs segítség: a diákok aktív résztvevői a közösségi programoknak, a megelőző módszer „szeretetteljes okossága” által vezérelve a mindennapi, kortárs missziót viszik a padok közé.

SZMÖ (Szalézi Missziós Önkéntesek): az önkéntesség a küldetés különleges útja és iskolája. Itt szereznek a fiatalok olyan „missziós tapasztalatot”, amely mélyebben formálja őket, mint bármely elméleti tanítás. Az álmodó fiatal itt válik úton járó, felelős misszionáriussá, aki valóban tapasztalatból hirdeti a reményt.

Út a boldogság felé

A főszereplőnek – a fiatalnak – hiteles vezetőre van szüksége. A szalézi pedagógia alapvető eszköze a személyes kísérés, a mellettük járás művészete, amely a megbecsülésben és a feltétel nélküli szeretetben gyökerezik.

A kísérés révén válik világossá a hivatásgondozás (megkülönböztetés) útja:

- Segít a fiataloknak felfedezni egyedi ajándékaikat és Istentől kapott hivatásukat.
- Bátorítja őket, hogy merészen válaszoljanak Isten hívó szavára.
- Lehetővé teszi számukra, hogy megvalósítsák élettervüket és elérjék a boldogságot.

A szalézi karizma megosztása ezen vibráló, biztonságos, ugyanakkor kihívásokkal teli terek – a SZALIM és az SZMÖ – megteremtését jelenti, ahol a fiatal teljes mértékben beléphet isteni küldetésébe. Ők a valódi misszionáriusok, mi pedig a katalizátorok és az elkísérők, ahogy Don Bosco óhajtotta.

A hiteles élet a legmélyebb Evangelizáció

Arra hívunk minden munkatársat, szalézi testvért és nővért, hogy merítsenek erőt e gondolatokból. Tekintsünk túl a megszokott határokon! Keressük a jóakarátú embereket, és tegyük főszereplővé a fiatalokat a magyar misszió minden területén!

Hiteles életünk tanúságtétele a legmélyebb evangelizáció

Melyik szalézi intézményben vagy programban látod a legnagyobb potenciált ezen elvek azonnali gyakorlatba ültetésére?

- A Szalézi Ifjúsági Mozgalom (SZALIM) mint a fiatalok által vezetett közösség.
- A Szalézi Missziós Önkéntesek (SZMÖ) mint a kísérésen és megtapasztaláson alapuló misszió.

A szalézi iskolák/közösségi házak, ahol a „túl a templom kapuin”, elv a mindennapi párbeszédben és a kortárs segítségben valósul meg. Szeretnéd, ha megvizsgálnánk, hogyan lehetne a Te helyi szalézi környezettedben a fenti három terület valamelyikét a leginkább aktivizálni a fiatalok főszerepének erősítése érdekében? ●

Hivatás

Őszi „Úton a Szalézi Családdal”

Birkés László

Az „Úton” esemény számomra mindig egy különleges megállót jelent a mindennapok rohanásában.

Egy olyan alkalmat, amikor kiszakadhatok a zajos, felgyorsult világból, és lehetőségem nyílik csendben önmagamra figyelni. Ilyenkor újra felteszem magamnak azokat a kérdéseket, amelyekre a hétköznapokban ritkán jut idő: „Valóban jó úton járok? Olyan életet élek, amely boldoggá tesz? Megélem a napjaimat, vagy csupán túlélem azokat?”

A kezdetektől fogva részt veszek ezen a programsorozaton. Nem azért, mert irányt keresnék, hanem mert mindig megerősítést kapok (leginkább önmagamtól), hogy jó úton haladok, és az az út, amelyen járok, valóban az enyém. Az esemény olyan gyakorlatokat tartalmazott, amelyek során időt szánhattunk a befelé figyelésre, az önreflexióra, illetve kis csoportokban lehetőségünk nyílt megosztani egymással gondolatainkat, kételyeinket és aktuális élethelyzeteink nehézségeit.

Kiemelném az identitás témakörének feldolgozását, amely mély és gondolatébresztő megközelítést kapott. Különösen izgalmas volt számomra annak felismerése, hogy hivatásunk, élethelyzetünk és nemi szerepünk egyaránt alakítja önazonosságunkat. Az egyik feladatban a nemiségünkhöz kapcsolódó kérdésekkel foglalkoztunk: mit jelent számunkra férfinak vagy nőnek lenni, milyen cselekedetek tükrözik a férfiasságot és a nőiességet, és hogyan jelennek meg ezek a családi, társadalmi szerepeinkben.

A beszélgetések során sikerült rávilágítani olyan alapvető értékekre, amelyek nélkülözhetetlenek önmagunk mélyebb megértéséhez, identitásunk formálásához és ahhoz, hogy tudatosabban éljük mindennapjainkat.

Hálás vagyok, hogy az „Úton” esemény idén is megrendezésre került, és immár évek óta lehetőséget biztosít arra, hogy megálljunk, elcsendesedjünk, és újra

kapcsolatba kerülünk önmagunkkal. Ez a program számomra nem csupán egy esemény, hanem egy lelki állomás, egy útjelző, amely segít megerősíteni abban, hogy valóban a saját utamat járom.

Doroszlai Bernadett

Az Úton a Szalézi Családdal hétfője mindig maradandó élményeket és azon belül is, Istenélményeket ad. A megérkezés pillanatától, amikor a dorogi vonatonál közösen beülünk egy szalézi logós kisbuszba, egészen a búcsúzás pillanatáig vasárnap, ahol már a visszafelé úton a hétvégéről beszélgetünk.

Különösen szeretem ezeken a hétvégéken, hogy nem vagyunk olyan sokan, ezért mindenkit meg lehet könnyen ismerni, ez idén sem volt másképp. Az alig 25 fős lelkigyakorlatozók a vacsoránál találkoztunk először

és jó volt régi és új arcokat látni. A hétfőve témája az identitás volt és azon keresztül a hivatásunk. Pénteken ismerkedő esttel indítottunk és sokat nevtünk. Szombaton rengeteg különféle programon vettünk részt, többek között volt impulzus előadás, kiscsoportos beszélgetés, szentmise, sétáltunk az apostolok példáján keresztül, és volt csendes imádságra, valamint a Szalézi Család tagjaival való beszélgetésre is rengeteg lehetőség. Ami engem különösen megérintett, az az identitás térkép készítése volt, ahol különböző képek és kivágott feliratok segítségével tudtunk saját magunkról egy montázst összerakni. Délután kis pihenő után külön fiú és lány program volt, ami nagyon jó hangulatban telt. Az esti szentségimádás ismét hatalmas élménnyel gazdagított mindenkit, a gyönyörűen berendezett oltár és a halványan világító gyertyák, igazán bensőséges ima időt teremtettek. A napot egy hagyomá-

nyos szalézi esttel zártuk, ahol nevetős hangulatban versenyeztek a csapatok. Vasárnap a közös lezárás és a szentmise helyezte fel a koronát a hétvégére, ahonnan mindenki lelkeleg feltöltődve távozott.

Nagyon hálás vagyok a szervezőknek, hogy mindig megszervezik ezt a hétvégét, mert különösen jó érzés a Szalézi Család közelében és ölelésében lenni, mert rajtuk keresztül igazán érezni Isten jelenlétét az életemben. ●

**A tavaszi
Úton a Szalézi Családdal
2026. április 24–26. lesz!**

Hivatás, Teller Szabolcs

Őszi Szalézi Ministránstalálkozó

Őszi szünetünkből október 29-én egy csodás napot tölthetünk együtt mi, ministránsok az ország minden részéről Pesthidegkúton. A szalézi nővérek oratóriumában volt a program fő része, de jártunk a Sarlós Boldogasszony templomban is, ahol Vitális Gábor tartományfőnök atya köszöntött minket. A templom plébánosa, Păduraru Iulian atya érdekes előadást tartott és történeteket mondott, amelyekben keresztül egy fontos kérdést tett fel nekünk: „Ki neked Jézus?”

Az előadás után egy lélekre ható, érzelmekben gazdag egyéni szentségimádáson vehettünk részt, ami alatt szentgyónásra is volt lehetőség. Mindezek után volt egy kis szabadidő és szent-

misére hangolódás. Szentmise után, nagy várakozások és közös nevetés mellett elfogyasztottuk finom, ízletes pizza ebédünket. Ezt követően az úticélunk a Kálvária-hegy volt, ahol közös rózsafüzér és imádkozás, majd a hegy tetején csoportpercek vették kezdetüket.

Záró imádság és pakolás után mindenki sok élménnyel gazdagodva indult haza.

Ne feledjétek:

A tavaszi ministránstalálkozó időpontja: 2026. május 9–10. Péليفöldszentkereszten! ●

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

„Minden reggel ajánljátok Istennek
a nap tetteit.” (Don Bosco)

SZALIM, Jani Áron SDB

SZALIM beköszöntő

SZALIM, Hamar Benedek
balassagyarmati szalézi animátor

Animátor mindennapok

Kedves Fiatalok!

A nyár folyamán egy népes szalézi csoportnak is megadott, hogy „a remény zarándokaiként” Rómába utazzon a Fialatok Jubileumára. Nagy élmény volt a híres templomokat, az ókori világ csodáit és a természet szépségeit megcsodálni.

A város utcáit járva szinte megelevenedett a történelem, eszünkbe juthattak az iskolapadban hallottak, és lenyűgözve álltunk meg az emberiség nagy vívmányai előtt. Mindazonáltal a zarándoklat legnagyobb élményeit mégsem ezek adták. Róma utcáit járva lépten-nyomon a találkozó vidám résztvevőibe botlottunk. Néha a metrón valamelyik csoport spontán éneklésbe kezdett, amibe tapssal, énekkel mindenki igyekezett bekapcsolódni. A hét során megtapasztalhattuk a szalézi házak vendégszeretetét is.

A hétvégén Róma mellett egy virrasztáson vehettünk részt a Szentatyával, ami még közelebb hozta egymáshoz a különböző nemzet fiataljait és lányait. A sorokban heverő matracok, a hajnalban eleredő eső, a zuhanyzás hiánya mind összeforrasztotta a résztvevőket, de mindezt Őerte vállalni, akinek a nevében összegyűltünk, egyszerűen felemelő volt. Megérezhettük, hogy Krisztus nevében ismeretlenül is összetartozunk az Egyházban.

Mindannyian vágyunk arra, hogy tartozunk valahova, ahol el- és befogadnak. Milyen sokan vannak, akik mégsem találják a helyüket, akik a periférián érzik magukat érzelmileg, kapcsolatok terén vagy anyagi lehetőségeik miatt. Minden szalézi háznak éppen az a küldetése, hogy olyan helyé és közeggé váljon, ahol mindenki otthonosan érezheti magát a nagy Egyház kis részeként. Tegyük együtt azért, hogy minél többen megtapasztalhassák ezt!

Szeretettel imádkozom értetek:

Jani Áron testvér

Számomra az animátorságom sokkal inkább egy hivatás, mint egy szabadidős tevékenység. Tizenhat éves korom óta vagyok animátor, előtte két évet kisanimátorkodtam.

A baráti közösségem járult hozzá nagyban, hogy animátor lettem, viszont azóta már nem csak ők tartanak meg ebben a hivatásban. A sok gyermek és fiatal, akiknek programról programra örömet és élményeket tudunk nyújtani, éreztetik velem, hogy megéri rászánni az időmet erre.

Nem minden pillanata felejthetetlen öröm és boldogság. Mint mindennek, ennek is vannak nehezebb pillanatai, de a jó dolgok mellett eltörpülnek.

Nekem is volt olyan időszak az animátorságomban, amikor elgondolkoztam azon, hogy szeretném-e folytatni. Viszont a barátaim és a közösség, amibe nemcsak beletartozok, hanem felelek is érte, megtartott.

A felelősségvállalás szerintem nagyon fontos része az animátorkodásnak, ugyanis nemcsak a fiatalokért felelős egy animátor, hanem saját magáért is.

Hiszen nem csak akkor kell animátorként viselkedni, amikor viseljük a sárga kendőt, hanem minden helyzetben törekedni kell méltó animátorként helytállni az élet nehézségei közepe. ●

Zarándoklat, Czupor Anna

Don Bosco nyomában...Torino 2025 Óbudai és baji animátorok zarándoklata

Az őszi szünet az óbudai és a baji animátorközösség számára egészen különlegesen kezdődött, hiszen október 23 és 28. között egy zarándoklaton vehettünk részt Torinóban. Úgy gondolom, hogy igazán tartalmas utat tudhatunk magunk mögött. Talán az ott töltött idő alatt fel sem fogtam igazán, mit adott nekem ez az utazás, és hol is voltam pontosan. Most azonban, hogy hazaértem, egyre többször emlékezem vissza, és gondolkodom az ott szerzett élményeimen. Rengeteg helyen jártunk, és sok érdekes dolgot hallhattunk, ezért szinte lehetetlen lenne röviden összefoglalni a programjainkat. Úgy döntöttem hát, hogy kiemelem azt a három meghatározó élményt, megtapasztalást, amit hazahoztam Torinóból.

Az első, amit kiemelnék, az, hogy aki miatt ott voltunk, az Don Bosco. Egészen más itthon beszélni az ő tevékenységéről és lelkületéről, mint azokon a köveken járni, ahol ő maga élt. Tetszett, hogy a zarándoklat első napjaitól az utolsóig végigkövethettük életpályáját. Ezt a folyamatot jól tükrözte a születési helyén álló Colle Don Bosco leltisztultsága, valamint a Torinóban található Segítő Szűz Mária-bazilika sokszínűsége és gazdagsága.

A második, amit meg szeretnék osztani, hogy a zarándoklat alatt közösségileg és egyénileg is lehetett töltekezni. Különlegessége tette az utunkat, hogy olyan fiatalokkal

voltunk körülvéve, akik mindennapjaikban is igyekeznek megélni a szalézi lelkiséget, és fontosak számukra ezek a kapcsolódási pontok. Emellett rengeteg lehetőség volt az egyéni elcsendesedésre is, amikor ápolhatuk kapcsolatunkat a Jóistennel, a Szűzanyával és Don Boscóval.

Végül, amit talán soha nem felejték el, az egy helyszín: Don Bosco szobája. A szobában található egy csengő, amelyet Don Bosco akkor húzott meg, amikor segítségre volt szüksége. Mike atya szavai, aki körbevezetett minket Valdoccóban, több kérdést is felébresztettek bennem. A csengő hangja most már nekünk szól – a mi feladatunk to-

vább vinni azt, amit Don Bosco elkezdett. Ez nagy felelősséggel jár, ugyanakkor megtisztelő is, hogy ki lettünk választva erre a szolgálatra. Az egész zarándoklat alatt, és még most is gyakran elgondolodom azon, mit tizen nekem Don Bosco, és mi az én feladatom. A megkapott válaszok alapján igyekszem folytatni mindennapjaimat, napról napra egy kicsit jobban gyakorolva a szalézi lelkiséget, amelyet Torinóban még mélyebben megtapasztalhattam.

Hálás szívvel tekintek vissza erre az őszi zarándoklatra, hiszen rengeteg mindent kaptam, amiből töltekezni tudok a hétköznapjaimban. ●

Szalézi munkatársak, Lengyel Erzsébet SC

Régebb óta fiatalok a remény útján Egy lelkigyakorlat – egy hagyomány

A régebb óta fiatal szalézi munkatársak és Don Bosco-tisztelők hagyományos lelkigyakorlatát szeptember 5–7. között tartottuk Péliföldszentkereszten. Talán a régóta élő hagyomány és az elnevezés az, ami sokakat visszatart, bár mostanra már nem a 80 fölötti korosztály részvétele a jellemző erre a lelkigyakorlatra, amely sok testi és lelki felüdülést tartogat a résztvevőknek az aktívan eltöltött forró nyári hónapok után. Lehet, hogy érdemes volna megtörni a hagyományt és átnevezni ezt a lelkigyakorlatot?

A hétvégén Derosi Raja szalézi atya, újonnan kinevezett kazincbarcikai plébános tartotta az elmélkedéseket, melyeknek középpontjában Don Bosco és a remény állt. A résztvevőket Don Bosco egyik levelével köszöntötte a testvéri szeretetről, amelyben azt taglalta, hogy nem lehet Istent szeretnünk, ha nem szeretjük felebarátainkat.

A tartalmas kezdet után hasonló mélységű elmélkedéssel kezdtük a szombati napot A remény színeivel, melyeket Derosi atya a kánai menyegző szentírasi részletén keresztül taglalt. Rámutatott, hogy a remény aspektusa a boldogság, emlékeztetve bennünket azzal a példával, hogy ha Don Bosco kifelé nagyon vidám volt, akkor biztosan küzdelem dúlt a lelkében, de a reménnyel felfegyverkezve a nehézségek közepette is tudott vidám lenni, hiszen Isten a remény, a szeretet, a boldogság forrása, és Don Bosco teljes egészében Isten embere volt. Összevetette az angyalok tökéletes boldogságát az emberek boldogságával, akiket sok hamis boldogság vesz körül, folyamatosan választaniuk kell, de csak akkor lesznek igazán boldogok, ha a sok jó közül a legjobbat: Istent választják. Kiemelte, hogy fontos célt állítani magunk elé és céltudatosan menni e cél felé. Az igazi remény több, mint pusztán kívánság: választás, döntés, hogy aktívan törekedjünk a jóra. Végül a felvázolt kérdések alapján a résztvevők egyénileg folytathatták tovább az elmélkedést a hallottakról.

A délelőtti szentmisét az ízletes ebéd követte, majd egy kis pihenő után a Via Lucis-t elméltük át a remekbe szabott péliföldszentkereszti stációk mentén, majd délután folytattuk a kánai menyegző részleteit taglálva, melynek jelképeit magyarázta Derosi atya. Körüljártuk a bensőséges kapcsolatot a Jóistennel, az esküvő-szövetség jelentését, a kifogyó bor és Mária közbenjárásának jelentését. Mindebből levonhatuk azt a következtetést, hogy Isten boldognak akar látni minket, de az igazi boldogság az engedelmségből – Isten akaratának követéséből – fakad. Derosi atya leszögezte, hogy ez a csoda arra tanít, hogy legyünk nyitottak Isten kegyelmére. Végül ismét egy sor kérdéssel segítette a személyes elmélkedést.

A napot egy kedélyes vetítéssel zártuk, amely során meghívást kaptak a résztvevők, hogy zárandokoljanak együtt Valdoccóba, ahol Don Bosco álma megvalósult. Azoknak, akik már jártak Torino szalézi városnegyedében, jól esett feleleveníteni emlékeiket, akiknek pedig még nem volt erre alkalmuk, kaptak egy kis betekintést a szalézi szent helyek hangulatába.

A lelkigyakorlat utolsó napja előkészüléssel indult a szentmisére: a Lectio Divina segítségével a vasárnapi evangéliumi részletet magyarázta Derosi atya, amit a szentmise prédikációjában fejtett ki még ala-

posabban. Végül a záró alkalom lehetőséget biztosított arra, hogy mindenki megoszthassa a lelkigyakorlattal kapcsolatos gondolatait, ezzel még jobban gazdagítva a hétféle során szerzett tapasztalatokat.

A mesterien levezetett lelkigyakorlat bőséges, komoly és mély tartalommal ajándékozta meg a résztvevőket, emellett a hétféle programjának a kialakítása a lelki feltöltődés mellett lehetőséget kínált a pihenésre, kikapcsolódásra, elcsendesedésre is Péliföldszentkereszt csodálatos természeti adottságai között. A baráti találkozások, közvetlen hangú, derűs beszélgetések sem maradtak el, hiszen a résztvevők többsége régi ismerősként köszöntötte egymást.

Jövőre ismét találkozunk! (?) ●

A pihenés és a meghitt beszélgetések részei a lelkigyakorlatnak

A lelkigyakorlat hűséges résztvevői az esztergomi „Margit mamák”

Szalézi munkatársak, Sárvári Miklós SC

Szalézi munkatársak fóruma

A szalézi munkatársak a világban élő szaléziak, akik ígérettel kötelezték el magukat arra, hogy Bosco Szent János szellemében élik életüket. A Szalézi Munkatársak Egyesületét Don Bosco 1876-ban alapította, miután IX. Piusz pápa az év május 9-én aláírta a munkatársak Alapszabályát. A 150 éves évfordulóra készülve tartottuk meg a hagyományos őszi Fórumot november 7-9. között Pélifyöldszentkereszten.

A Fórumra a nyolc magyarországi csoport mindegyikéből érkeztek munkatársak és jelöltek. A találkozó az esti szentmisével indult, amit Sabu atya celebrált. A vacsora és rövid kötetlen beszélgetés után az alapító, Don Bosco egy kevésbé hangsúlyozott, de kardinális tevékenységéről, a katolikus oktatás megújításáról tartott bevezető előadást Sárvári Miklós, az Egyesület koordinátora. Rábl Erzsébet óbudai szalézi munkatárs jóéjszakájával zárult az első nap programja.

Szombat délelőtt két fontos szekció zajlott. Az egyik a csoportok beszámolója volt, amikor a vezetők elmondták tapasztalataikat az állandó formációról és a csoport animátorokkal és delegátusokkal való kapcsolatának minőségéről. A második szekcióban elmélyítettük ismeretünket Sándor Istvánról és az Ő életszentségéről. Először Kirner Gábor szalézi testvér vezetett minket végig a *sandoristvan.hu* honlapon, majd B. Varga Judit szalézi munkatárs jelölt beszélt arról, hogy miért fontos nekünk, munkatársaknak Boldog Sándor István. Kiemelte, hogy Sándor István rövid élete során öt történelmi katalizmát élt meg, de a hite nem ingott meg, mindvégig bízott Istenben. A börtönben társai támasza és a szilárd hit látható példája maradt, méltóságát a kínzások közepette is megőrizte, kihallgatásai során nem vallott senki ellen. Imádkozunk hozzá bátran, közbenjárását kérve a fiatalokért!

A szentmise és az ebéd után a szép, napsütéses délutánon felsétáltunk a temetőbe. A síroknál Andrásfalvy János atya emlékezett meg az elhunyt atyákról, majd közösen imádkoztunk értük. A dél-

után Ónodi Gábor beszámolója követte az Egyesület történetéről szóló dokumentum jelen állapotáról. A kiadvány a tervek szerint a 150. évfordulóra fog megjelenni. Ezt követte tartományfőnök atya, P. Dr. Vitális Gábor elmékedése a nyolc boldogság megélésének örömről. Gábor atya kiemelte, hogy a Szalézi Család célja és feladata ennek az örömmnek a továbbadása a fiataloknak. Ezután Jani Áron szalézi testvér és Nagy Kata nővér osztotta meg tapasztalatait és elképzeléseit arról, hogyan lehetne felkelteni az érdeklődést a szalézi munkatársi hivatás iránt a fiatalokban. A bevezető előadásokat élénk megvitatás követte. A szombati programot Bittsánszky Márton, tartományi formációfelelős prezentációja követte Antonio Boccának a 150 éves évfordulót követő megújulásról szóló előadásáról. Vacsora után játék következett, ahol a késői időpont ellenére a szalézi kvíz és az activity felszabadult örömet okozott a közösségnek. A jóéjszakát ezúttal Molnár-Gál Béla kazincbarcikai szalézi munkatárs mondta.

Vasárnap délelőtt az elnökség és a résztvevők megfogalmazták, hogy mennyire fontosak számunkra a tartományi programok. A három napban lelkiekben gazdagodtunk, és az elhangzottak inspirációt adtak a csoportok megfiatalításához. A szerzetesek és a nővérek részvételét nagyon gyümölcsözőnek éreztük, és szeretnénk meghívásukat és részvételüket hagyománnyá tenni. Ezen a hétfőn megtapasztaltuk a Szalézi Család erejét és az együttlét örömét.

Találkozunk egy év múlva Pélifyöldszentkereszten! ●

Interjú, P. Csány Péter SDB

Íme, bölcsek érkeztek napkeletről

Bölcsek – útra keltek – napkeletről. Bölcsek, mert mély kapcsolatban voltak a Teremtővel. Bölcsek, mert lelkük természetfölötti vágyódásának vonzásában elmélyülten és gondolkodva az égi jeleket kémlelték. Bölcsek, akik felkerekednek keletről, mert éberek, készen és rendelkezésre akarnak állni, jelen akarnak lenni. És bölcsek, aminek a keresztény ókorban a filozófusok illetve a nem hívő, vagy hinni nem tudó polgárok sokszor tekintették és ahogyan nevezték a keresztényeket.

A bölcsesség sugarai korunkban is felcillanhatnak. Főnt árnyalt jelentési gazdagságai szinte ráillenek magyar szalézi tartományunk újkori történelmének egy kiemelkedő eseményére: kerek húsz évvel ezelőtt ilyen „bölcsek” érkeztek hozzánk keletről, hogy az akkori szalézi rendfőnök, don Pascual Chávez hívó szavára misszionáriusként segítsék a vén Európa egyes szalézi tartományi közösségeit hivatásuk megerősítésében és küldetésük teljesítésében. Személyesen emlékszem, amikor a 2002-ben választott, első nem olasz, ill. olasz származású szalézi rend-

2005-ben a firenzei rendház udvarán, úton Magyarország felé

főnök, a mexikói don Pascual 2003-ban frissen meglátogatta hazánk kis tartományát. Többnapos ittléte egyik legmaradandóbb élménye volt, amikor az óbudai tartományfőnökség épületében személyesen találkozott a tartomány szerzeteseivel. Miután útja során alaposan rácsodálkozott tartományunk sokszínűségére, nem spórolt a felénk intézett (amúgy jóleső) dicséretekkel, és még ekkor egy ígérettel lepott meg bennünket: a jövőben misszionáriusokkal segíti tartományunk munkáját. Őszintén szólva az előjárónkkal töltött időnk csodálatos élményein és megújuló lelkesedésünkön túl ezt a megnyilvánulá-

sát annak idején inkább egy kedves, bizalomgerjesztő gesztusnak, esetleg katartikus túlzásnak tartottuk. Ám alig telt bele két év, beköszöntött az elgondolhatatlannak hitt valóság: hat fiatal ázsiai szalézi misszionárius (négy vietnámi és két indiai) lépte át magyar tartományunk küszöbét, hogy velünk közösségben osztozzon helyi tevékenységünkben! Két indiai misszionárius már előzőleg megérkezett, a négy, ma is velünk élő és dolgozó vietnámi testvérünk magyar földre lépésének neves dátuma 2005. október 25-e. Az örömdetes és évfordulós esemény kapcsán velük beszélgettem – úgy is, mint ezen akkori eseményeknek az óbudai fogadó közösségben élő személyes tanúja. Hogyan alakul a Föld egy egészen más égve alatt, majd' 10000 km-rel odébb, teljesen más kultúrában és életritmusban a szaléziak élete, hivatása és tevékenysége? Csupa izgalmas kérdés, kézzel fogható közelségben.

2005-ben a hozzánk érkező misszionáriusok üdvözlésére egy kis magyar csapat kiutazott Torinóba a missziós kereszt átadására

CSP: *Mikor megjöttetek, egy új kultúrát hoztatok el magatokkal. És mondhatom, érdekes élmény volt nekünk, „bennszülött” rendtársaknak is; nemcsak nektek volt új minden, de mi is elkezdtünk veletek együtt tanulni: tanultunk kitekinteni, megismerni, befogadni. Már a vietnámi nyelv is egzotikus, meg egyáltalán a nevetek. És ehhez a különböző származásotok, családtörténetetek...*

JAKAB ATYA (JA): A teljes nevem igazából Giacobe Nguyễn Hải Ly. Giacobe (Jakab) a keresztnévem, Nguyễn a családi nevem, és Ly a megszólításom. A Hải Ly-t szüleimtől kaptam. Azt jelenti, hogy búcsú, elválás a tengertől. Északról költöztünk a tenger mellé, aztán onnan tovább kellett jönnünk: innen a nevem. Heten vagyunk testvérek, én vagyok a legfiatalabb. Mostani otthonom Dél Vietnámban, kávé, bors- és rizstermő vidéken fekszik.

FERENC ATYA (FA): Engem otthon Phanxico Savie Trần Sĩ Nghi-nek hívnak. Nghi azt jelenti, hogy erős, mert amikor megszülettem, nagyon gyenge voltam, sokszor betegeskedtem. A szüleim Istenben bíztak, hogy Ő ad majd erőt, hogy a betegségeket túléljem. Hét bátyám van, két nővérem meghalt, Vietnám legnépesebb városában, a déli Saigonban (ma Ho Chi Minh) nőttem fel.

PALI ATYA (PA): Phaolo Trần Đình Biệt a nevem. A jelző benne ezt jelenti: speciális vagy szétválaszt. A Saigon melletti Vinhből érkeztem. Hét testvérből én vagyok az ötödik. Apánk asztalosként ment nyugdíjba, anyánk a piacon dolgozott. Erős hitet kaptam, szüleinkkel napi imádkozók és misére járók voltunk.

SAVIO DOMONKOS ATYA (SDA): Én Đa minh Savio Phạm Quốc thái Hùng vagyok. Saigonban születtem, utána egy 130 km-rel odébb lévő nagy faluba költöztünk, így Délen nőttem fel. A település plébániájához 17 ezer hívő tartozik. A Hùng egyébként azt jelenti, hogy hős, erős. Kicsi a bors, de... Nyolc testvérem van.

CSP: Na, ez a bemutatkozás már egyfajta nyelv- és kultúrleckének is alkalmas volt! Mióta itt vagytok, mi is okosodtunk: már tudjuk, hogy a leghosszabb vietnámi szó mindössze hét betűs, a világegyházban is ismert vietnámi vértanú nevét pedig nem „Dunk Lakk”, hanem „Dzum lá” Szent Andrásnak kéne ejtenünk. Én is megszerettem a nuc mam-ot (hal-lé), a húsvéti ünnepi banh csi-t is megeszem, a Mhi-leves hatalmas kedvencem. Lám inkultúrálódunk mi is közbe'-közbe'. Lépünk tovább! Vietnámot korábban „baráti”, azaz kommunista országnak tudtuk hazánkban. Ebben a nehéz közegben mindig hívők voltatok? Hogyan jött a kapcsolat a szaléziakkal és a hivatás?

FA: A mi generációnk szülei közül gyakorlatilag minden édesapa érintve volt a háborúban katonaként. Az én apám katon orvos volt. De a családban természetes volt a vallás és a hit. Én kisebb koromban kicsit lustácska voltam, de édesanyám megtanította: az ima arra is alkalmas, hogy minél több jót tegyünk embertársainkkal. (A szegények jótevő orvosa, Batthyány-Strattman László is mondott hasonlót.) Én és két legfiatalabb bátyám sokáig ministránsként szolgáltunk Krisztus Király plébániánkon, majd én ministránsvezető, később animátor lettem (ami ott inkább katekéta-segédet jelentett): a szentségi beavatásokra előkészítő hitoktatásban segédkeztünk. A foci szerettem vitt kicsit odébb, 2 km-re, ahol a pálya körül szaléziakkal találkoztam: ők hívtak minket a 12 km-re lévő rendházukba. Elmentünk, és nagyon tetszett az ottani foci, a vasárnapi hittan, a gitáros misék. Későkamasz koromban egyszer csak elhívtak: „Te jó gyerek vagy, látogass el a rendházunkba!” És ott ragadtam. Pap akartam lenni, a fiatalokat vezetni, nem magamhoz, hanem általam Jézushoz.

JA: Nehéz korszakban születtem: abban az időben három újszülöttből kettő meghalt, de még a harmadiknak is kevés esélye volt a túlélésre. Én egy jó orvosnak, és az amerikai gyógyszereknek köszönhetően életben maradtam. A családom úgy gondolta, ez Isten kegyelme, és talán ez volt az első jele annak, hogy az Úrnak szentelem majd az életemet.

Az én apám is katona volt, de inkább irodai munkát végzett. Amikor hazakerült, ő volt az egyetlen ember a plébánián, aki tudott gépelni. Ezért bizalmi embere volt a plébánosnak. Szüleim mindig is buzdítottak minket a hit gyakorlására és tanulására, arra, hogy egyszerűen, de hűségeen éljük hitünket, és példát adtak, hogyan szeressük és támogassuk egymást. Édesapám öccse szalézi volt, akinek 19 évet kellett várnia, míg diakónusból pap-pá lehetett. Volt ideje és türelme kivárni, és foglalkozni velünk. Mindig hozott nekem szentképeket és sokszor adott nekem és szüleimnek életre szóló jótanácsokat. Általa ismertem meg a szaléziakat.

SDA: Az én édesapám is bennfentes volt az egyházban, mert nagyapám testvére plébános volt. Rajta keresztül szinte ott nőttem fel a plébánián. Bár nem voltak közelünkben szaléziak, de tudtam róluk, hiszen a nevem Savio Szent Domonkosról kaptam, és ismertem a történetét. Tudtam, hogy ő Don Bosco tanítványa volt, és én mindig olyan szerettem volna lenni egy Don Bosco rendházban, mint Savio Domonkos.

PA: Gyerekkoromban szorgalmasan jártam hittanra, sokat imádkoztam, olvastam a Szentírást, ministráltam is, itt halottam Don Boscóról. Egyszer egy szalézi atya újmiséjén vettem részt, és ott nagyon jól éreztem magam, és szívembe nyilallt a gondolat, hogy milyen jó lehet szalézi papnak lenni. Innentől érdekelt a szalézi hivatás, kerestem a kapcsolatot velük.

A vietnámi dallamok nekünk legalább annyira furcsák voltak, mint nekik a magyar szó

Savio Domonkos gyorsan megbarátkozott a magyar gyerekekkel

CSP: *Mindannyian hívő családból jöttök, volt közvetlen papi kapcsolatokat, Savio Domonkos nagybátyja pap, Jakabé ráadásul egy nagyürelmű szalézi pap, Feri atyának meg tulajdon bátyja szalézi szerzetes. De egyáltalán: a vietnámi szaléziak kitűnő és lelkes tanúságot tesznek munkájukkal. És ti mindannyian már lelkes, elkötelezett fiatal keresztyénként papok akartatok lenni. Tehát adta magát a szalézi papi hivatás. Ilyen „egyszerű”. De hogy ért titeket a misszionáriusi hivatás?*

JA: A prenovíciátusra készülve két hétre beköltözhattünk egy helyi rendházba próbaidőre. Pont akkor avatták szentté a két vértanú misszionárius szalézit, Versiglia püspököt és titkárát, Caravario atyát (2000. okt. 1.). Amikor a lelki olvasmányban hallottunk róluk, felmerült bennem a vágy, hogy egyszer én is misszionárius legyek. Tartományunk éves missziós napján a misszionárius testvérek beszámolója még jobban megerősítette tervemet. Novíciusmesterünk viszont mindig azt mondta: „Legyetek türelmesek, imádkozzatok, és hagyjátok, hogy a hivatásotok megérelmoldjön!” A filozófia éve alatt többdemagammal napi rendszerességgel imádkoztunk a Szűzanyához, hogy missziós hivatásunk beérjen. Összesen öt évet vártam, míg beteljesedett a vágyam. Elképzelttem magamban Afrikát, Kínát, a szegény gyerekek szolgálatában, és Magyarország hallatán kicsit elbizonytalanodtam, de rövidesen elfogadtam: „Igen, megyek.” Semmit nem tudtam az országról, csak keveset a tankönyvekből. Egy szótárt kaptam a nagybátyámtól.

SDA: A filozófiatanulmány után volt lehe-

tőségem írni egy levelet rendfőnök atyának, és azt a választ kaptam tőle, hogy Magyarországra kell mennem. Örömmel jöttem, bár nagyon nehéz a nyelv (mondták nekem előre!). A misszióval kapcsolatos elgondolásom az volt, hogy a világon mindenhol vannak szaléziak, akik Don Bosco nevében tevékenykednek. Nekem a nevem adta a programom: úgy, mint Savio Szent Domonkos, szeretnék Don Boscóval lenni, bárhol a világon, bármely szalézi rendházban! A nyelv csak egy dolog, sok más egyéb „nyelv” is segíti a kommunikációt. Kedvenc bibliai idézetem az „Itt vagyok, Uram, engem küldj!” (Iz 6,8) úgy érzem, ez pont rólam, nekem szól.

PA: Én is sokáig imádkoztam azért, hogy Isten megadja nekem, hogy misszióba mehessenek. Nem akartam meghatározni, hogy hová, mert ez nem volt számomra döntő. Mindenhol vannak szegény fiatalok, mindenhol pattog a labda, szól a zene, szeretnek énekelni.

CSP: *Na, és el is érkeztünk missziós álmotok megvalósulásának küszöbére. Ebben hatalmas szerepe van Don Pascual Chávez nagyszívű, Lélekben kreatív és tetterős egyéniségének, aki később – talán a ti küldéseken is felbuzdulva – életre hívta az Európa Tervet. Elmondások alapján mind a négyen megegyeztek egyfajta „globális szalézi készenlétben”, rendelkezésre állásban arra, hogy a rátok bízott területen szolgáljatok. Európa számotokra mégsem Magyarországgal kezdődött, hanem többhónapos köztes állomás lett Olaszország, Róma, Firenze, Torinóban megkaptátok a missziós keresztet. Hogyan történt érkezésetek?*

Az első hó Magyarországon

JA: Elbúcsúztunk rendtársainktól, szüleinktől. Édesapám megadóan fogadta távozásom, édesanyám egy fontos útjavólót adott nekem: „Te már Isten gyermeke vagy. Ha Ő azt akarja, hogy menj, akkor menj bátran – oda, ahová küld!” Ezt sose felejttem el, erőt ad nekem mindig.

És eljött az érkezés napja: jól emlékszem, 2005. október 25-én délután érkeztünk. A repülőtéren fogadtak minket, és Óbudára vittek, ahol először vacsoráztunk a közösséggel együtt. Ott volt Havasi József atya, Frank Pál atya, a testvér Matesz Karcsi bácsi és több más szalézi is. Bár korábban letöltöttem az internetről egy alap magyar nyelvű anyagot, és megpróbáltam megtanulni néhány köszönést, még a „szia” szót sem tudtam helyesen kimondani. A vacsora után énekelünk néhány vietnámi dalt, és Karcsi testvér is énekelt, tapsolt velünk. Azt gondoltam, hogy egy olyan közösségbe érkezem, ahol sok fiatal, tanuló kispap lesz velünk együtt. Első meglepetésem az volt, hogy egy ilyen sem volt...

SDA: Igen, az említett napon 17 órakor érkeztünk. Nagy volt bennem a kíváncsiság: kik a magyarok, milyenek a magyar gyerekek? Aztán azt tapasztaltam, hogy sehol egyetlen gyerek, még az utcákon sem. Utólag megértettem: őszi szünet volt éppen. Azóta látom, hogy itt eltérő a gyermekek helyzete attól, ami nálunk van: itt szabadabbak lehetnek. Zenével, sportban nagyon sokat tanulok köztük, szeretek megtanulni egy-egy magyar közmondást is.

CSP: *Sőt, gyártottál is... Ahogy hallhatam tőled nem kevészer a személyiségedhez tapadó, okos megkülönböztetést jelentő mondást: „Nem jobb vagy rosszabb, hanem más”. Ez olyan tipikus „domiatyás”. Meg a készséged a zenére, a sportra. Hihetetlen volt pl. az egyik évben látni, hogy egy vietnámi atya kb. negyven, olcsón vásárolt bűvös kockával tanítja a szombathelyi oris gyerekeket, hogyan kell kirakni azt. Jakab atya, amerre járt, mindenhol különböző fiatalos témákkal festette ki szinte az összes fellelhető szabad falfelületet vagy épp barkácsol, földet művel. Pali atya a számon tartott ismeretségeivel, a névmemóriájával, a gyors megoldási képességével és állandó vidámságával tűnik ki, Feri atya meg többek közt egyszerű, világos, heves gesztikulálással is kísért prédikációival.*

A vietnámi vértanúk napján Péliföldszentkeresztben

FA: Pedig amikor eljöttem, nagyon nehéz volt. Sok gondolat cikázott bennem. Nehéz volt dönteni. Mindössze harminc nappal a szentelésem után jöttem el (még az anyanyelvemen sem volt rutinom a misézésben), előtte nem sokkal halt meg az egyik nővérem. És nemigen beszéltem nyelveket. Félelem volt bennem. Ez volt első hosszabb távollétem az otthonomtól. Édesanyámat kérdeztem búcsúzásnál: „Nem jössz velem?” A nyakláncát adta nekem, és ezt mondta: „Nem tudok veled menni, de ezzel veled leszek.”

Érdeemes tudni, hogy annak idején a mi országunkba, Vietnámba sokan jöttek misszionáriusok Európából. Volt 3–4 belga, olasz és szlovén szalézi, akik ott éltek köztünk, velünk 15–30 évig. Úgy gondolom, abban, hogy itt vagyunk, az is szerepet játszik, hogy mi is vissza akarjuk adni, amit akkor kaptunk tőlük. Budapestre érkezve kedves fogadtatásban volt részünk, de kiemelném, hogy az idős magyar szalézi atyák „rendi nagypapaként” milyen hatalmas áldást jelentettek nekünk testvériességben, beilleszkedésben és nyelvtanulásban, köztük kiemelten Havasi József atya, Frank Pali atya, Maár Zoli vagy Nagy Feri atya. Frank Pali atya különösen is sokat segített nekem, kitartóan, türelmesen és testvérként tanított. Megszerettük a helyi kultúrát, az ételeket, nekem pl. a palacsinta a kedvencem, és alkalmanként pálinkával és Unicummal is szívesen koccintunk ünnepekkor a közösségben.

Húsz év után megerősödött bennem, hogy az együtt munkálkodó, misszionáló testvérek egymás iránt megnyilvánuló szeretete alapvetően

fontos, és ha jó munkát akarunk végezni, akkor türelmeseknek kell lennünk: mert a jó munkához idő kell.

JA: Az első benyomásom az volt, hogy körülöttem mindenki magas, és – talán épp ezért – mindenki kíváncsi volt ránk. A szaléziak nagyon kedvesen és örömmel fogadtak minket. A tartományi nap keretében a tartományfőnöki ház felső termében bemutattak minket az egész tartományi közösségnek. Az idős rendtársak különösen lelkesek és

A magyar és a vietnámi Pál

barátosak voltak. Akkor úgy éreztem, hogy ez az otthonom, elfogadtak engem, és ez az életem, az utam, amit Isten nekem szánt. Pedig itt éltünk át először igazán hideg teleket. Addig még sosem láttunk havat, életünk első télikabátját Géza testvér vette nekünk. Értékelem az országot, szeretek itt lenni. Az egyik dolog, ami nekem legjobban tetszik, az a másik ember tisztelete és a másik szabadságának megbecsülése, tiszteletben tartása. Ezt nagyon jó itt megtapasztalni. A helyi ételeket az eltelt húsz év alatt megszoktam, köztük egyik kedvencem a csülök, és ha az elején szokatlan is volt, megszerettem a halászlét és a kocsonyát is.

Befogadásunk kapcsán a hála és a köszönet szavával szeretnék élni. Köszönetet mondok mindenkinek, mert az, aki ma vagyok, nektek is köszönhető – az előjáróknak, a rendtársaknak, a híveknek és a fiataloknak, nektek mindannyiótoknak. És azt hiszem, talán kicsit ti is hálások lehettek nekem, mert életem legszebb húsz évét ennek az országnak és ennek a tartománynak adtam. Gondolom, ezt társaim nevében is mondhatom.

SDA: Én is úgy érzem, sikeresen beilleszkedtem; nem annyira a szavakkal, hanem inkább a tettekkel, gondosan előkészített közös akciókon keresztül – zene, sport, oratórium –, programok szervezésével. Kedvenc magyar ételém is van már: a hortobágyi húsos palacsinta meg a rizskoch. Megszoktam, hogy itt kell lennem, és megszerettem. Ha kérdeznék, hogy milyen üzenet formálódik meg bennem a befogadó magyar emberek felé, az így hangzik: együtt élünk, együtt dolgozunk, együtt haladjunk és fejlődünk, menjünk előre Jézus Krisztusban, a krisztusi hitben! Nem kell félnünk, mert mindig van remény!

És a bölcsék velünk maradtak, köztünk éltek. Őket az évek során újak és újabbak követték... (De az már egy más történet.)

Társuljon ezen megemlékezéshez egy szívből jövő hálaadás részünkről Keletről felkerekedő testvéreink irányában, akik bátran és sok nehézséggel dacolva készek voltak osztozni közös hivatásunkban, küldetésünkben, feladatainkban, kultúránkban, misszióinkban, nehézségeinkben! Isten áldja őket, élő és elhunyt szüleiket, családtagjaikat, rendtársaikat, akik egyengették útjukat hivatásukban. És Isten áldja idősebb rendtársainkat is, köztük don Pascual Chávez rendfőnök atyát kreativitásáért a szalézi testvériségben, irántunk megnyilvánuló nagyvonalúságáért, és Havasi József atyát, aki bátran megnyitotta az utat a messziről jövő missziós testvérek számára és a tartomány vezetőjeként és a rendtársak, hívek, fiatalok közösségével egyetemben nagy szívvel befogadta őket. ●

Szentévi zarándoklataink

A kazincbarcikai szalézi plébánia szervezésében két rendkívül gazdag és mélyen spirituális zarándoklatra került sor október hónapban, melyek méltóképpen illeszkedtek a 2025-ös szentév rendkívüli kegyelmi időszakába. Híveink megjárták a lelki megerősödés útját, amely hazai kegyhelyektől egészen a kereszténység szívéig, Rómáig vezetett.

I. Hazai kincs: lelki felkészülés Egerben

Eger, 2025. október 11. – Szentévi zarándoklataink sorát egy belföldi, de annál jelentősebb út nyitotta meg. Egy 26 fős csoport kereste fel Eget, hogy a helyi egyházmegyei rendezvény keretében hódoljon a kegyelmi erővel bíró Gönci Kereszt előtt.

- A szentség fókuszban: A nap központi eseménye a szentmise volt, amelyet Huszti Zoltán atya, az albertfalvi káplán, a Don Bosco iskola papja celebrált. Az atya a szalézi lelkülethez méltón a gyógyulás és megbékélés forrására, a feszületen lévő Jézus Krisztus irgalmára irányította a hívek figyelmét.
- Spirituális és kulturális egység: A lelki elmélyülést követően a zarándokok megtekintették az egri Bazilikát, az Érseki Palotát és a történelmi Érseki Pincét. Ez a nap spirituális, kulturális és személyes élményekben gazdagon zárult, kiválóan előkészítve a hívek lelkét a nemzetközi utazásra.

II. Olaszországi kegyelem: Assisi és Róma fényei

Kazincbarcika–Assisi–Róma, október 22–27. Október végén kezdődött a plébánia kiemelt nemzetközi zarándoklata. Az út október 22-én, a Szent Család templomban tartott szentmisével és úti áldással vette kezdetét, a Don Bosco Sportközpont parkolójából indulva.

1. Átmenet Assisiben: A békesség hívei
Az első állomás a békesség városa, Assisi volt. A csoport itt mély lelki feltöltődést merített Szent Ferencnek, a béke nagykövetének, valamint Szent Carlo Acutisnak, az internet védőszentjének sírjánál. Ez a csendes találkozás a szentekkel megerősítette a zarándokok hitét és elhivatottságát.

2. Róma és a Vatikán: A szentév csúcspontja Róma, a kereszténység és a történelem szíve volt a kirándulás fénypontja. Híveink elmélyedtek a korai kereszténység titkaiban a Szent Kallixtusz katakombában, és felkeresték a főbazilikákat: a Lateráni Szent János Bazilikát, a falakon kívüli Szent Pál Bazilikát, a Santa Maria Maggiore Bazilikát.

Emellett megcsodálták a császári Róma nagyságát a Colosseumnál és a Forum Romanumon.

Pápai találkozások a Vatikánban

Az út lelki csúcspontját a Vatikánban töltött napok jelentették, ahol a zarándokok két

rendkívüli eseményen is részt vehettek:

Október 25., szombat: Részt vettek a szentévi általános kihallgatáson XIV. Leó pápával a Szent Péter téren.

Október 26., vasárnap: A Szent Péter Bazilikában ünnepeltek szentmisét, ezzel teljesítve a szentévi búcsú feltételeit.

Az utolsó nap szalézi szempontból is kiemelkedő volt: a csoport ellátogatott a Szent Szív Bazilikába, és megtekintette Don Bosco szobáit. Ez a zarándoklat nem csupán utazás volt, hanem igazi lelki megerősödés, amely hitünk és szalézi közösségünk útján is elkíséri a résztvevőket. ●

Zarándoklat, Bihari Nóra

A remény zarándokai Nagycsoportosok zarándoklata Péliföldszentkeresztre

Immár hagyomány, hogy szeptemberben a Péter Pál Óvoda nagycsoportosai kirándulni indulnak Péliföldszentkeresztre. Az idei évben a Süni és a Katica csoportos gyermekeket Odi és Dorina animátorok, valamint Gadácsi Péter és a mindig kíváncsi Gábor cica várták a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontnál.

A közös reggeli után játékos foglalkozás vette kezdetét: Noé történetébe csöppenünk bele, ahol a gyerekek különféle feladatokon keresztül segítettek Noénak felkészülni az özönvízre. Ágakat gyűjtöttek és bárkát építettek, majd egy ügyességi akadálypályán küzdötték le a „vízözön” kihívásait. A réten virágot szedtek Gábor cicának, amit a felnőttek csokorba kötöttek. Egy kis fogócska is belefért a programba, és külön meglepetésként egy kedves traktoros megengedte, hogy minden kisgyermek felülhessen a traktorra – ez hatalmas élmény volt számukra.

A kreativitást sem hagytuk otthon: a látogatóközponthoz visszatérve falevelekből állatokat alkottak a gyerekek, melyeket rajzzal egészítettek ki.

Kirándulásunk lelki csúcspontja a kegytemplomban tett látogatás volt, ahol Peti vezetett minket végig a templom történetén és kincsein. A kegytemplom különleges ereklyét őriz – egy darabot Jézus keresztjéből. Innen kapta hely is a nevét: Szentkereszt.

A templom főoltára a keresztrefeszített Jézust ábrázolja, balján Szűz Máriával, aki Fiára mutat, jobbán Szent Jánossal, aki a keresztthalál üdvözítő erejére hívja fel a figyelmet – ez az elrendezés a Kálvárián is visszaköszön. Megcsodáltuk a mellékoltárokat is: az egyik oldalon Szűz Mária látható a kis Jézussal, koronája Magyarország királynéjává emeli őt. A másikon Szent József és mellette Keresztelő Szent János, a zarándokok védőszentje, valamint Szent Jakab, Európa egyik védőszentje.

A templom üvegablakai Szűz Mária hét fájdalmát ábrázolják, de egy különleges festményt is láthattunk, amely remetétet

és szerzetesrendek alapítóit mutatja be – köztük Boldog Özsébet, a pálos rend alapítóját, aki számunkra is kiemelten fontos, hiszen az egyetlen magyar férfi szerzetesrend alapítója.

A templom múltja is tanulságos, a szalézi rend érkezésével számunkra különösen érdekessé vált. Megnéztünk három szalézi vonatkozású emléket is: egy zászlót Don Boscóval, szemben Savio Szent Domonkost, a ministránsok védőszentjét, valamint Boldog Sándor István imáját tartalmazó feliratot.

A gyerekek ezt követően körbejárták a templomot, hogy közelebbről is megnézhessék, amiről hallottak. Peti mesélt nekik arról is, hogy a 2025-ös év a katolikus egyházban a remény éve és jubileumi szentév, melynek mottója: „A remény zarándokai”. A remény jelképe, a horgony, Ábrahám Béla atya jóvoltából nemcsak a jubileumi logón, hanem életnagyságban is megtekinthető a szentélyben.

Közösen elimádkoztunk a Hiszekegyet, egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet, majd orgonaszó kíséretében énekkel zártuk a templomi látogatást. Béla atya – aki éppen akkor érkezett –, énekhangjával szerencsére nem, de kedves humorával és egy finom kávéval annál inkább megörvendeztette a felnőtteket.

A nap végén egy kis édességgel jutalmazták az animátorok a gyerekeket, a két csoport játékos feladatai döntetlennel zárultak. Ha megkérdeznénk a gyerekeket, mi tetszett nekik a legjobban, valószínűleg Gábor cicát említenék, aki egész nap velünk volt, két egeret is fogott, és 39 ovis szeretetét is méltósággal viselte.

Köszönjük Odinak, Dorinának és Petinek a gondos, színes, élményekkel és lelki útvalóval teli programot – és persze Gábornak is, aki szavak nélkül, de annál nagyobb odaadással tette felejthetlenné ezt a napot. ●

Hitből fakadó hála

Imáinkban naponta legalább kétszer hálát adunk az Istennek: „Köszönöm, hogy megteremtettél, hogy katolikus kereszténnyé tettél...” Egészen biztos, hogy életkortól, élethelyzettől stb. függően sokféle egyéni megköszönni valónk van, de minden szívből jövő hála szeretetből fakad, s részben kivált egy felszabadultsági érzetet is. Fontos ez egy olyan világban, amikor akár a szűkebb, akár a tágabb környezet félelmet, hiányérzetet, életvezetési nehézségeket vált ki, illetve régi/új betegségekkel kell nekünk vagy szeretettünknek megküzdeni.

Tanulságos dokumentumfilmet láttam a minap. Egy 50 év körüli férfi olyan rákbetegségben szenvedett, amelynek túlélési esélyét a betegek 3–5%-a „kapja” meg. A filmből nem derül ki, hogy a gyógyulásáért küzdő, annak pozitív végkimenetelében hívő férfi életében volt/van-e, erősítette/erősíti-e Istenhit, de azt megfogalmazza, hogy vágyik egy spirituális élményre. A gyógyulásáról beszélve ennek megtapasztalását hiányolta, pedig új szeretetkapcsolata és családtagjaival való kötelék újbóli megerősödése, a jövőbe vetett hite is azt bizonyítja, hogy akaratán kívül is kapott segítséget. De ő és mások az élet nehézségeit, biológiai, lelki fájdalmait, félelmeit megélők közül azok, akik csak saját akaraterejüknek és segítőjüknek eredményeként élik meg a problémák megoldását, valóban, gyakran nem gondolnak a gondviselésre. Nem látják – igaz, fakadhat ez az ő aktív részvételükből, a problémamegoldás erős akarából – azt a csodát, ami egy új kezdet lehetőségét adja meg? Nem veszik észre azt az új tudást, amely hozzásegítette őket a gondokhoz vezető út felismeréséhez, a változtatás módjainak megfogalmazásához. A köszönet lehet, hogy valaki irányába fogalmazódik meg, lehet, hogy „a magam erejéből”, ami egy önmagam felé irányuló énerősítő érzelem, de lehet a közreműködő emberek felé való köszönetnyilvánításon kívül egy, az Isten felé

irányuló hálaadás. Ezek mind, mind örömet váltanak ki és felszabadultabbakká válunk.

Tanulható-e a hála? Igen. Nekünk az ima sok segítséget nyújt ehhez. Pedagógusként, az iskolai nap nyitó imáját követően, ki mit vár a naptól, majd a nap végén mi/ki adott nekik örömet. Szülőként az esti imánál beszélgetni arról, hogy milyen dolgot, embert, természeti jelenséget látunk (szülő is, mert példát ad, és a gyerek számára hitelesebbé válik), ami a gyerek/fiatal/felnőtt számára a nap folyamán szép volt. Mit éltünk meg jó történésként? Volt-e valami negatív élményünk, és ha igen, mit tanulhatunk belőle? A tanulságot és a lehetséges helyes megoldásokat fontos megerősítenünk és annak is hangot adni, mennyire örülünk, hogy ő jött rá a megoldásra. Az emberi kapcsolatok terén történt pozitív változások is hálát érdemlő örömforrások. Megköszönésük alapja lehet a szociális kapcsolatok iránti igénynek és azok kiépítésének. Mindezek esti összegzése olyan pozitív érzéseket válthat ki, hogy nyugodtabbá válnak az éjszakák és a következő napot is nyitottabban várják. A reggeli rohanásban elmondott ima alatt is megtudakolhatjuk, mit várnak a legjobban a naptól, kivel szeretnének találkozni.

Lehet-e személytelen a hála? Nem, mert alapját a személyes kapcsolatok képezik. Ide tartozik az Isten-ember viszonylat is. Nem lehetek hálás egy társasjátéknak, mert legalább fél órát nyugalom volt, de annak, akitől kapták, igen.

Ahogy közeledünk a karácsonyhoz, gyakran halljuk akár szülőként, akár pedagógusként, hogy minek örülnének a gyerekek, hogy mit meg nem adnának azért, hogy az áhított dolgot megkapják. Vigyázat, az ajándékozás nagy csapda! Sokszor a tárgyiasult szeretet nyilvánul meg benne. Érdemes átgondolni, az üzletekben segítséget kérni, hogy melyek azok a vidám, gyerekeknek/fiataloknak ajánlott társasjátékok, amelyek a családi,

a nyitott baráti kapcsolatokat is erősítik és nem az egyedüllétet megerősítő bezárkózást. Természetesen nem a számítógép és a mobiltelefon ellensége vagyok, hiszen idő és korhatártól függő programkorlátokat, szabályokat betartva ezek is gyermekeink fejlődését szolgálják. A fáradságos készülődést követő lelki harmónia megteremtéséhez Don Bosco imája is hozzásegít minket:

„Adj nekem Uram kedvességet,
amely szíved sajátja.
Szükségem van rá,
magam és mások miatt.
Túl sokszor bosszantom fel magam,
semmisségeken is.
Ilyen vagyok, de változnom kell.
Add nekem kedvességedet.
Amikor ittam belőle,
újra beszélni fogok.
Mert most csak kiabálok,
perlekedem és türelmetlenkedem.
De mi végre ez a sok becsmérő szó?
A kedvesség, Uram,
Te magad vagy.
Te, aki figyelsz és ismersz engem,
segíts megváltozni.
A te kedvességed lesz
boldogságom kezdete.”
(Federspiel, 2018)

Ha mindezen gondolatok hozzásegítenek minket a fáradságos karácsonyi készülődést követő kedvességhez, örömszerzéshez, ne felejtünk el sem mi, sem gyermekeinkkel együtt hálát adni. ●

Felhasznált irodalom

Daniel Federspiel: Imádkozzunk Don Boscóval. Don Bosco Kiadó, 2018

Beszámoló, Marillai Andrea SC

Nevelni a jelenben, álmodni a jövőről

Szalézi pedagógiai konferencia a remény jegyében

„Nevelni a jelenben, álmodni a jövőről!” – címmel hívta össze idei pedagógiai konferenciáját a Szalézi Intézmény Fenntartó. A már több mint egy évtizedes múltra visszatekintő esemény célja, hogy a szalézi intézmények pedagógusai, szerzetesei és munkatársai együtt gondolkodhassanak a nevelés jövőjéről, megosszák tapasztalataikat, és közösségként is megerősödjenek a közös küldetésben.

A konferencia helyszíne ezúttal a META-Számalk középiskola volt. Színes, szalézias, inspiráló környezetben, barátságos és befogadó légkörben zajlott a program, ami hozzájárult ahhoz, hogy a résztvevők valóban otthon érezzék magukat, és elmélyülhessenek a közös gondolkodásban.

A konferenciát Vitális Gábor tartományfőnök atya nyitotta meg, aki bevezetőjében hangsúlyozta: a rendezvény vezérgondolata – a strenna és a szentév üzenetével összhangban – a remény fontosságát helyezi előtérbe. „A jövőre csak úgy készíthetjük fel a fiatalokat, ha a tudás átadása mellett a reményteli jövőbe vetett hitet is erősítjük bennük” – fogalmazott a tartományfőnök.

A plenáris előadások során olyan aktuális, a mindennapi nevelési gyakorlatban is megjelenő témák kerültek terítékre, amelyek segítik a pedagógusokat a kihívások kezelésében. Dr. Dobszay Benedek ferences szerzetes, az Emberi Méltóság Stratégia képviselője „A gyermekbántalmazások valósága” című előadásában érzékenyen, mégis őszintén beszélt a nehéz, de megkerülhetetlen témáról. Előadása segített megérteni, hogy mennyiben érint minket a bántalmazások valósága, mit okoz a ránk bízottakban egy trauma megélése és ez hogyan függ össze az iskolai haladással. Felhívta a figyelmet arra, hogy a gyermekvédelem nemcsak felelősség, hanem közös feladat is. Rávilágított, hogy a valóság nem ellenség, hanem kiindulópont – és hogy merjünk látni, merjünk segítséget kérni, mert ebben sem vagyunk egyedül.

A konferencia másik kiemelt előadója Bereczki Enikő generációkutató, ifjúsági és pedagógiai szakember volt, aki a mai fiatalok világképébe, motivációiba és kommunikációs szokásaiiba engedett betekintést. Kutatásai és gyakorlati példái segítségével jobban megérthetjük, hogyan látják a mai diákok a világot, mik a motivációik és hogyan kommunikálnak, valamint felfedezhetjük, hogyan alakult át a tanulói attitűd az elmúlt években. Előadása rávilágított arra, hogy megtaláljuk az eszközöket, amelyekkel a fiatal generációkat valóban megszólíthatjuk és valódi párbeszédet alakíthatunk ki velük, hogy képesek legyünk együtt haladni az iskolai és a hétköznapi életben egyaránt. Ehhez az idősebb korosztály részéről is nyitott-

ságra és az egymástól tanulás szükségességének felismerésére van szükség. A délutáni program a műhelymunkákkal folytatódott, ahol a résztvevőknek lehetőségük volt az oktatási és nevelési helyzetek különböző területeinek gyakorlati megoldásairól közösen gondolkodni.

A nap egyik legmeghatóbb pillanata volt, amikor az iskolákból és szalézi intézményekből érkezett több száz pedagógus, szerzetes és munkatárs együtt énekelte Fülöp Tibor és Tóth Péter szerzetesek zenei kíséretével: „Uram, taníts teljes hittel járni, jelenlétben élni.” A közös éneklés mély közösségi élményt teremtett, amely jól tükrözte a szalézi lelkeség lényegét: a hitből fakadó örömet, a reményt és az összetartozást. ●

Úti beszámoló, P. Vendrey Gábor SDB

India egy szalézi szerzetes szemével

Álmomban sem gondoltam soha, hogy egyszer eljutok Indiába. Ám a Jóisten, aki szeret engem, úgy gondolta, hogy zarándokoljak el oda.

Két évvel ezelőtt meglátogatta Sabu atyát itt, Szombathelyen egy kochini paptestvér, aki szívélyesen meghívott, és én elfogadtam. (Kochi: Kerala állam fővárosa India délnyugati partján. „Kerala” azt jelenti: „Kókuszföld”.)

India a világ legnépesebb országa másfél milliárd lakossal. 29 államból áll és 8 olyan területtől, amely közvetlenül a főváros, Új-Delhi irányítása alatt áll.

Bécsből közvetlen járat röpitett Új-Delhibe. 8 óra út 12 ezer méter magasan, ahol napsütésben is -51 fok hideg van. A repülőtéren Sabu atya várt, aki szabadságát töltötte, és örömmel mutatott meg sok szépet és érdekeset a szülőföldjén. Délután tovább repültünk a dél-indiai Hyderabadba. Ez egy 12 milliós város. Egy hetet töltöttünk itt. Sabu atya elvitt hat rendházba, ahol sok szalézi rendtársammal megismerkedtem. Mindegyik nagyon „jó fej”. Nyitott, kedves, vidám, közvetlen. Örömmel talákoztam James atyával is, aki korábban három évig nálunk volt misszionárius. Az egyik legemlékezetesebb találkozás volt, amikor meglátogattuk azt a hét fiatalembert, aki prenovícius. (A szalézi hivatásra 3 év a felkészülés: 1. év: jelölt idő, 2. év: prenoviciátus, 3. év: noviciátus) Dobszóval, énekkel fogadtak minket. Egy szép kendőt terítettek a vállunkra, virágsokrot adtak a kezünkbe.

Él és virágzik az Egyház.

A tartományfőnöki ház mellett, ahol laktunk, áll a Don Bosco Bazilika indiai építészeti stílusban. Itt telugu nyelven és angolul tartanak szentmisét. (Indiában közel 1000 nyelvet beszélnek, és ezek közös őse a szanszkrit. Két hivatalos nyelv is van, amit minden iskolában tanítanak: a hindi és az angol.)

Minden templom alatt, vagy mellett közösségi ház van. A templomba mindenki meztláb lép be. A közelben egy másik szalézi rendház is működik, és egy iskola: óvodától az érettségig. 2000 növendék, akik közül 800 keresztény, 1000 hindu és 200 muszlim. Olyan jó híre van az iskolának, hogy már egy évvel előbb betelik minden hely. A többi rendház mellett is templomot, iskolát, egyetemet, kórházat, rendelőintézetet, sportközpontot és női szerzetes közösségeket találtam. Például a „Bambina Nővérek” rendházát, ami az idős szerzetes nővérek otthona és közössége. Azért hívják őket így, mert ezt a szerzetesrendet a gyermek Szűz Máriáról nevezték el.

Nem messze egy hindu templom áll. A hinduk épp ünnepet tartottak. Volt, aki feldíszített „szent” teheneket vitt magával. Máshol talán elefántot is, de itt nem láttam.

A muszlim férfiak fehér sapkát viselnek, a nők 100%-osan eltakarják magukat. Épphogycsak kilátnak a sok, többnyire fekete textiliából.

Észak-Indiában, Új-Delhi környékén sok szikh vallású is él. Ezek a férfiak turbánt viselnek, szakállat és fekete cipőt. A nem muszlim nők szép, színes száríban járnak: Dél-Indiában csaknem mindenki. A férfiaknál délen nagyon gyakori, hogy egy bokáig érő szövetet

Sabu atya a repülőtéren várt

A hyderabadai tartományfőnöki ház Szent József kápolnájában

Találkozás James atyával

tekernek magukra. Ez abból a régi korból származik, amikor még nem hozták be az angolok a nadrágot.

Nadrágos nőt csak Új-Delhiben láttam a fiatal korosztálynál.

Minden vallási közösség erősen ragaszkodik hagyományaihoz, ezért nem könnyű a hitterjesztés műve, ám a türelem itt is rózsát terem. 20–30 évvel ezelőtt még csak 2% volt a keresztények részaránya, ma már közelíti a 3 %-ot. Ez kb. 40 millió személyt jelent.

Mindamellet, hogy India örzi hagyományait és függetlenségét, szédületes iramban fejlődik. Ami fékezi ezt, az elsősorban a fegyverkezési verseny, amibe ez az ország is belekényszerül. Külföldi kölcsönt nem nagyon vesznek fel, inkább a békés célú nagyberuházásokat állítják le, mint például a városi metrók bővítését.

Folytatjuk...

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

KAZINCBARCIKA

DON BOSCO BARCIKA TANODA

Őszi pillanatok – Élményekkel, hittel és szeretettel indult a tanév. A Don Bosco Barcika Tanodában az őszi mindig különleges időszak: a természet színei, a közös élmények és a lelki feltöltődés egyaránt részei mindennapjainknak. Az idei tanév is mozgalmasan, örömteli pillanatokkal és sok-sok szeretettel kezdődött.

Az első napokban a gyerekekkel együtt sétáltunk a tó körül, ahol a falevelek kavaládja és a friss levegő igazi őszi hangulatot varázsolt körénk. A természet szépsége nemcsak megnyugtató, hanem inspirált is bennünket: a sétát követően közös alkotásra hívtuk a gyerekeket. Festettünk, kézműveskedtünk és apró ajándékokat készítettünk az idősek napjára – mert hiszünk, hogy minden kedves szó és figyelmes gesztus mosolyt csal valaki arcára.

A tanév elején több jeles alkalom is lehetőséget adott arra, hogy együtt ünnepeljünk és tanuljunk. A Magyar népmese napján meséssel, játékokkal és vetélkedőkkel idéztük meg a népi bölcsesség világát. Az aradi vértanúkra emlékezve közösen hajtottunk fejet hőseink előtt, és egy kis vetélkedővel is színesítettük a megemlékezést. A Jókai 200 program keretében ellátogattunk a könyvtárba, ahol érdekes és élményszerű előadás segítette közelebb hozni az irodalmat a gyerekekhez.

Lelki életünkben is gazdagodtunk: csatlakoztunk a „Millióan imádkozzuk a rózsafüzért” kezdeményezéshez, így együtt imádkoztunk és erősödtünk hitünkben. Természetesen vasárnaponként közösen veszünk részt a szentmisén – hiszen ez adja közösségünk igazi lelki alapját.

Az őszi hónapokat több színes közösségi élmény is gazdagította. Máriapócon részt vettünk a cigánybúcsún és egy Ifjúsági Roma Találkozón is, ahol zenével, tánccal és inspiráló előadásokkal töltöttünk.

Bánhorvátiban szívből köszöntöttük az időseket októberben. A gyerekek műsora a háláról, a mosolyról és a szeretetről szólt – arról, hogy minden találkozás-

„Nógrád vármegyéért” kitüntetés a balassagyarmati Don Bosco Oratóriumnak

A vármegye napi ünnepség egyben főhajtás volt a mindennapok példaképei előtt. A vármegyei közgyűlés által alapított kitüntető címek és díjak közül elsőként a Nógrád Vármegyéért Díjakat adták át. Ezt az elismerést azok az egyének, közösségek kaphatják meg, akik, illetve amelyek a vármegyei társadalmi, gazdasági, kulturális életben, a nemzetközi kapcsolatok építésében kiemelkedően eredményes és sikeres tevékenységgel járultak hozzá a vármegye fejlődéséhez.

„Hála érte minden korábbi atyának, animátornak, segítő felnőttnek, szülőnek aki az elmúlt évtizedek során segítette az oratórium működését! És hát a gyerekeknek, akik hétről-hétre szeretettel járnak be közénk!” – írják a balassagyarmati Don Bosco Oratórium közösségi oldalán.

Őszi pillanatok a Don Bosco Barcika Tanodában

Megemlékezés Édl Kati néni szalézi munkatársról halottak napján

ban ott rejlik az öröm, és minden kedves szóval köszönetet mondhatunk azoknak, akik előttünk jártak.

Halottak napján megemlékeztünk Édl Ignácné Kati néniről is, aki tavaly hagyott itt bennünket, de szívünkben tovább él. A gyerekekkel és Károly atyával közösen látogattunk el a temetőbe, hogy mécses gyűjtsünk sírjánál, és felidézzük a közösen átélt szép pillanatokot. Kati néni a tanoda igazi szíve-lelke volt: mindig hitt a gyerekekben, bátorított, mosolygott, és minden nap példát adott szeretetből és türelemből. Bár már nem lehet velünk, szelleme és jósága átszövi mindennapjainkat – minden nevetésben, minden közös játékban és minden jó szóban ott van egy darabka belőle.

Így teltek a színes őszi napok a tanodá-

ban: sétákkal, imával, tanulással, műsorokkal és meghitt emlékezéssel.

Minden pillanatban éreztük, hogy közösségben lenni ajándék: a hit, az öröm és az összetartozás adja tanodánk igazi erejét.

Molnár Mariann

ÓBUDA

SZENT PÉTER ÉS PÁL SZALÉZI ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA Vidámság az óvodai Szüreti Mulatságon

Az idei őszi sem múlhatott el óvodánk most már hagyományosan mondható Szüreti Mulatsága nélkül.

A mulatságot táncházzal nyitottuk, ahol Tímár Eszter, óvodánk néptáncoktatója vezette be a gyerekeket és szülőket a néptánc vilá-

gába. A kézműves és mozgásos sarkokban óvodapedagógusaink várták az alkotni és mozogni vágyókat. A büfében zsíros kenyér hagymával, házi finomságok és frissítők várták a vendégeket, miközben a vásári forgatagban kézműves árusok kínálták portékáikat, mézeket, és a szülők is árultak használt játékokat, illetve kézzel készített ajándékokat. A gyerekek különleges élményben részesültek, hiszen Hanna nagypapája saját présével mustot készített, így mindenki megismerhette a szőlő feldolgozásának izgalmas folyamatát, és megkóstolhatta a friss mustot. Ezúton is szívből köszönjük mindenkinek, aki aktív részvételével, csodás dekorálással, lelkes támogatásával és önzetlen segítségével hozzájárult a Szüreti Mulatság sikeréhez. Külön hálás köszönettel tartozunk Endre anyukájának, aki oroszlánrészt vállalt a rendezvény megszervezésében és lebonyolításában, hogy minden gördülékenyen alakuljon. A közös összefogásnak és nagylelkű hozzájárulásoknak köszönhetően több mint 400 000 Ft adomány gyűlt össze, amit majd kibővítve óvodánk foci pályájának műfüvesítésére fogunk szálni.

Öröm volt látni, milyen összetartó és segítőkész közösség vagyunk! Bízunk benne, hogy még sok hasonló alkalom vár ránk, ahol együtt ünnepelhetünk gyermekeink örömeire és a közösségünk épülésére.

Bihari Nóra

Veni Sancte – Tanévnnyitó szentmise

Szeptember 1-jén, ragyogó őszi reggelen gyűlt össze iskolánk közössége, hogy közös imádsággal és ünnepi szentmisével kérje a Szentlélek segítségét az új tanévre. A tanévnnyitó, hagyományosan Veni Sancte szentmise formájában zajlott, melynek helyszíne ezúttal is az Óbudai Szent Péter és Pál-templom volt.

A padokban helyet foglaltak a tanárok, diákok és szülők, összesen tizenegy osztály tanulói indultak el ezen a napon új lendülettel és várakozással. A szentmisét Csány Péter atya mutatta be.

Az atya egy biciklikereket hozott magával, és rámutatott: ami elsőre haszontalannak tűnhet, kis munkával új életre kelhet. A küllők példáján keresztül arra hívott bennünket, hogy egymást is tartsuk és támogassuk – hiszen közösségben, csapatként tudunk igazán erősek lenni.

Péter atya még egy különösen szép pillanattal tette emlékezetessé az alkalmat: megoldotta az első osztályosok iskolatáskáját, ezzel is jelképezve, hogy a legkisebbek az Úr áldásával kezdik meg iskolai életüket.

Óbuda – Szüreti mulatság a Péter-Pál óvodában

Az ünnepi alkalmon a közösség szeretettel köszöntötte az iskola új nevelési igazgató-helyettesét, Kirner Gábor testvért, aki a szalézi rend lelkeségével gazdagítja majd az iskola mindennapjait.

A szentmise után az évnyitó ünnepségen az igazgató úr bemutatta idei mottókat: „Imádkozz, és minden sikerül.” Beszédében hangsúlyozta Isten-kapcsolatunk fontosságát, és arra bátorított bennünket, hogy ebben az évben is törekedjünk lelkiismeretünk fejlesztésére.

Végezetül az elsősök pedig ünnepélyesen megkapták iskolanyakkendőjüket – ezzel is jelezve, hogy teljes jogú tagjai lettek közösségünknek.

A szentmise és a tanévnyitó után a diákok és pedagógusok átvonultak az iskolába, ahol megkezdődött a 2025/2026-os tanév első napja. A napsütéses idő és a közösség vidám hangulata szép kezdete volt egy új tanévnek, amelyben a szalézi szellem jegyében, Bosco Szent János útmutatásával folytatódhat a nevelés és a közös munka.

Madák Melinda

Tűz, ami nem fáj

Iskolánk két hatodik osztálya és a hetedikese szeptember végén a zánkai Erzsébet-táborban töltötték három napot. A diákok többsége már kipróbált Erzsébet-táboros volt, hiszen tavaly is ugyanekkor fedeztük fel velük Zánkát. E sorok hatodikos társ-szerzője számára igazán emlékezetesre sikerült az idei táborozás. Így örökölte meg az átélte élményeket:

Vonattal indultunk, a vagonokban már nagyon jól éreztük magunkat, sokat beszélgettünk és játszottunk. A megérkezés, az ebéd és a szállásfoglalás után (ami igazán sikeres volt, mert mi, 6.b-s lányok egy szobában lehettünk!) rögtön mentünk a kora őszi nyári melegben strandolni. Ez új élmény volt, mivel tavaly a hűvösebb idő miatt elmaradt. A hangulat a vízben fergeteges volt. A délután második részében óriási trambulinok vártak ránk, amelyekkel felrepültünk a levegőbe, tulajdonképpen az égbe, közelebb Don Bosco atyánkhhoz. A Jóistenről sem feledkeztünk meg: vacsora előtt csak nekünk nyitották ki a Bibliakertet, ahol volt egy kis tavacska, egy nagy fákerecske és egy fémoltár. Körben állva jó volt imádkozni a társainkkal és a tanárainkkal, visszagondolni a napra, és meghallgatni azokat, akik voltak olyan bátrak, hogy megosztották gondolataikat, élményeiket. Vacsora után egy kis diszko következett, de mi, hatan lányok kihagytuk, mert nem na-

Veni Sancte a Péter-Pálban

„Tűzpróba” a zánkai táborban

gyon tetszett a zene, és nagy volt a tömeg. Inkább játszottunk a téren a sötétedő estében, hogy egy kicsit feltöltődjünk.

Másnap örök időre emlékezetes esemény várt rám. A *Csodálatos tudomány* előadásán a színházteremben rengeteg diák előtt engem hívtak ki a színpadra. Izgatottan mentem fel, kicsit féltem is, mert „tűzpróbának” vetettek alá – az én tenyeremmel kísérleteztek. Egy nagy, vízzel teli tálba kellett meríteni a kezemet, majd nagy habot fújtak egy pohárba, én pedig felkanalaztam a habot, aztán feltartottam a kezem és a habot meggyújtották. Egy ideig égett és nem fáj! Életem eddigi legnagyobb tapsát kaptam.

Az osztályfőnököm szerint Don Bosco biztatott a háttérben: „Coraggio!” – súgta a fülembe. Biztos, hogy nem felejttem el ezt a napot! Hálás vagyok az iskolámnak és a Jósitennek, hogy ott lehettem.

Balogh Diána, B. Varga Judit

ÚJBUDA

SZÁMALK-SZALÉZI TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

2025 őszi – Közel 400 új tanuló kezdte meg tanulmányait a 2025/2026. tanévben iskolánkban! A 9. évfolyam beiskolázása immár a második alkalommal tekinthető sikeresnek, teljes létszámmal, 35 fővel indult az osztály, a következő tanévben pedig további bővítést tervezünk: két osztályt hirdettünk meg szoftverfejlesztő és -tesztelő, valamint informatikai rendszer- és alkalmazás-üzemeltető technikus szakmai kimenettel. Novemberben két nyílt napot is szervezünk, ahol a szülők tájékoztatása mellett egy-egy nyílt óra keretében a leendő tanulók is bepillantást nyerhetnek iskolánk informatikai oktatásába.

Október 10-én a Budapesti Művelődési Központtal együttműködésben és társiskolánkkal, a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnáziummal közösen tartottuk meg a pályaorientációs napunkat. Több, mint 30 intézmény között mutathattuk meg képzési portfóliónkat az ide látogató több száz érdeklődőnek. Igazán nagy sikerű és szakmailag előremutató rendezvény volt!

Örömmel vettünk részt a DBTech Nemzetközi Szalézi Találkozóon is, melynek idén Budapest adott otthont. Az óbudai Szalézi Rendházban több, mint 90 résztvevő közreműködésével tartottak izgalmas előadásokat és műhelymunkákat, idén elsősorban a mesterséges intelligencia használatának aktuális kérdései voltak napirenden.

Kovács Orsolya „Suarte” című alkotása, amely elnyerte a Dekorátor Szakma Jövőjéért Alapítvány különdíját

Szeptember harmadik hetében nagyon jól sikerült eseményen vettek részt iskolánk 10. évfolyamos tanulói. Az egyhetes torinói zárándokút keretében felkerestük Don Bosco szülőhelyét, valamint azokat a szakrális helyszíneket és intézményeket, amelyekhez a szalézi rend alapítása közvetlenül is kapcsolódott. A zárándokút fő szervezője Kovács Sándor atya volt, akinek ezúton is nagyon köszönjük az esemény előkészítését és a lelki vezetést is.

Különleges programsorozatba kapcsolódunk be idén: a Budapest Design Week 2025 egyik helyszíneként egy összművészeti divatbemutató és performansz során várásztolták el diákjaink a közönséget, igazi kreatív utazásra vittek az alkotók az idő és a vonalak világába! Az előadás előkészületeiben és létrehozásában közreműködő kollégák és diákok munkáját ezúton is köszönjük!

Kreatív szakmáinknál maradvá izgalmas versenyt hirdetett a Dekorátor Szövetség: a SignExpo 2025 Szakkiallításához kapcsolódva Kovács Orsolya „Suarte” című alkotása nyerte el a Dekorátor Szakma Jövőjéért Alapítvány különdíját. Gratulálunk, Orsi!

Az idei tanévünk legfontosabb eseménye iskolánk fennállásának 30. jubileumi ünnepe! 2025. november 26-án ünnepi keretek között szeretnénk feleleveníteni ezt a három évtizedes szakmai múltat, meghívott vendégeink, kollégáink és partnerintézményeink segítségével. Megszámlálhatatlan emlék, szakmai sikerek, barátságok és munkakapcsolatok születtek ez alatt a 30 év alatt, szeretnénk ezeket méltó módon megünnepelni, emlékezve azokra a kollégákra is, akik már nincsenek közöttünk.

Révész Angéla

Összművészeti divatbemutató és performansz a Budapest Design Week keretében

Az egyhetes torinói zárándokút keretében felkerestük a szalézi szent helyeket

ÚJPEST-MEGYER

Őszi játéknapp – Október 30-án az Újpesti Szalézi Oratóriumban egy tartalmas és vidám őszi játéknapot tartottunk, amelyen sok gyermek és fiatal vett részt.

A nap elején közös játékokkal és ismerkedős feladatokkal hangolódtunk egymásra, majd kézműves foglalkozások következtek, ahol szebbnél szebb mécseseket és díszeket készítettünk.

Délután együtt indultunk a temetőbe, ahol imával és mécsesgyújtással emlékeztünk meg szeretteinkről és az elhunyt szaléziakról. Uzsonnára finom falatok vár-

tak bennünket, majd Don Bosco gesztenye-csodájára emlékezve gesztenyepürét is kaptunk, amit szalézi munkatársak szeretettel készítettek.

Az este meghitt hangulatban telt, Áron testvér „jőéjszakát” gondolataival zárult, aki arra hívta fel a figyelmünket, hogy Savio Szent Domonkoshoz hasonlóan mi is lehetünk szentek, és hogy Szűz Mária a mi égi édesanyánk, akire mindig számíthatunk.

Együtt töltöttük a napot derűben, imában és közösségben – igazi szalézi módon.

Groszmann András

NYERGESÚJFALU

Hittanos lelkinap a bajóti plébánián

Az őszi szünet hétfőjén, október 27-én hittanos játék- és lelkinap helyszíne volt a bajóti plébánia. A nyergesújfalui és a bajóti 3–6. osztályos hittanosokat hitünk közös megélésére hívta Ábrahám Béla szalézi plébános és a hitoktatók.

Nagy öröm volt, hogy sok fiatal is besegített a programok lebonyolításába, a csoportok vezetésébe, de a legfontosabb, hogy jelenlétükkel, szavaikkal, a közös foglalkozásokkal részeseivé váltak a gyerekek életének.

Reggeli imádság után nagy közös játékkal nyitottuk a napot, melyben mindenki kapcsolatba került mindenkivel, így már ismerősként éltük meg a következő programot. Három csoportban három különféle helyszínre, forgószínpad-szerűen jutottak el a gyerekek. A templomban nemcsak a bajóti templomot ismertük meg, hanem azokat az alapvető mozdulatokat, a templomi viselkedési szabályokat is felelevenítették Béla atya és Varga Gábor bácsi segítségével, melyek majd a templomba járásukat segítik. A plébánia nagytermében pici rózsafüzérek készültek Zsuzsa néni és Ildikó néni vezetésével, melyek haza kerülve akár a napi imádság részei lehetnek. A szabadban pedig Lotti néni és István vezetésével néhány bajóti vallásos műemlék, szobor után nyomoztak, ahol egy-egy fel-

adat várta a gyerekeket: pl. a folyón útjára bocsájtották a hit csónakját vagy egy bajóti képeslapon önzetlen feladatot kaptak a gyerekek, melyet a hét folyamán igyekeznek megtenni. Bőséges pizza és palacsinta ebéd után a szabad játékban a csocsó, tollas, ping-pong, léghoki, mólky, frizbi, amerikai foci és sok egyéb dobó játék is előkerült. Az egyéni és kisebb csapatos vagy páros játék egy nagy számháborús csatában szélesedett ki. A nap végén, hálát adva a kapott kegyelmekért, a készített rózsafüzérekkel egy állóképekben megjelenített szabadtéri rózsafüzért imádkoztak. Hálás köszönet a nagyobb segítőknek, a mindenre nyitott gyerekeknek, szülőknek. És elsősorban Istennek legyen hála a kegyelemteljes napért!

www.facebook.com/bajotiplebania/

Betekintés a nyergesújfalui oratórium őszi játéknapjába – Október végén ismét egy nagyon izgalmas program került megrendezésre a nyergesújfalui oratórium lelkes animátorai szervezésében.

A játéknapra már egy hónappal korábban elkezdtek készülni az animátorok. Az igazi munka az előkészítő nappal kezdődött, amikor a lelkes kezek, szorgosan készítettek a dekorációkat, fáradhatatlanul próbálták a színdarabot, animációt. Megbeszéléseken vettünk részt, hogy egy gyönyörű szentségimádáson keresztül lelkileg is felkészülhessünk az elkövetkező napra.

Következő reggel a játéknapot rekord számú animátorral és segítővel kezdtük meg és szerencsére a gyerekek sem voltak kevesen. Több mint hetven gyermek hangja és nyüzsgése töltötte meg az őszi szünetben csendben álló iskola tornatermet.

A játéknap témája Micimackó és barátai voltak. A gyerekeknek lehetőségük volt megismerni Szent Teréz jellemét és jó cselekedeteit is. A nap mottója az „Egy csepp méz is elég az örömhöz” volt, mely az egész napon végig kísért minket, és megtanulhattuk, hogy a kis dolgok, jó cselekedetek milyen értékesek is valójában.

A napot egy gyönyörű jóreggelittel kezdtük, amit Ábrahám Béla atya tartott nekünk. Ezt követően az izgalmas csoportbeosztásra is sor került, ahol a gyerekek játékos formában megtudhatták, kik is lesznek csapattársaik a nap folyamán. A résztvevők megtekinthették az animáció elejét, amelyben Micimackó és Róbert Gida kalandjaiba nyertek betekintést.

Ezután a csoportpercek következtek, ahol a gyerekeknek lehetőségük volt jobban megismerni csapattársaikat, csapatvezető animátoraikat, és új barátokat szerezni. Mindezt sok-sok játékkal és szórakozással egybekötve.

Majd szabadidő következett, amikor mindenkinek lehetősége volt a babgyűjtésre, amivel a csapatuknak tudtak pontokat szerezni.

Ezek után a délelőtti játék következett, ahol a csapatok együtt tudtak játszani, hangoskodni és a mókás feladatok során még az animátorok is beálltak a multságba.

Ezt követően ismét egy részletet tekinthettek meg a gyerekek az animációból, és megtudták vajon, hogy is folytatódik Micimackó és Róbert Gida közös kalandja. Az animáció után meghallgathattuk Sabu atya motiváló gondolatait, majd el is érkezett az ebéddő, amit a gyerekek a csapatuk társaságában töltöttek.

Újpesti oratórium

Nyergesújfalu – Őszi játéknap

Utána sokak kedvencei, a műhelyek következtek, ahol a gyerekek jobbnál-jobb tevékenységek közül választhattak. Lehetőségük volt kipróbálni a kick-box sportágot, ínycsiklandó süteményeket készíthettek, barkácsolhattak, és sok más elfoglaltság közül választhattak, ahol mindenki megtalálta a számára kedvezőt.

Ezután talán az egyik legizgalmasabb program következett: a nagy játék, ahol a gyerekek csapatokban, különböző állomásokon, Micimackó és barátai segítségével változatos feladatokon, kihívásokon vehettek részt.

Ezután egy utolsó nagy táncolás, szabadidős játék után, elérkezett a nap zárása, ahol meghallgathattuk Emmanuel atya jóéjszakaiját. Végül eljött a mindenki által várt eredményhirdetés is, ahol kiderült melyik csapat szerezte a legtöbb pontot, ki gyűjtötte a legtöbb babot.

Majd az animátorok és a gyerekek közösen „bansoltak”. Mindenkinek lehetősége volt megkóstolni a finom süteményeket, amelyeket a szülők ajánlottak fel a sütívásárra. Ezúton is szeretnénk megköszönni a szülőknek a belénk vetett bizalmat és a süteményeket. A szalézi atyáknak és szalézi munkatársaknak a rengeteg segítséget. Végül, de nem utolsó sorban a gyerekeknek, hiszen nélkülük mi, animátorok sem lehetnénk.

Tóth Boglárka

SZOMBATHELY

Szalézi lendület Sitkén és Szombathelyen derével és elhivatottsággal – 2025. október 10–11-én a szombathelyi szalézi animátorképzősök nem mindennapi hétvégét töltötték együtt a festői környezetben fekvő kis faluban, Sitkén.

A nyitó est egy igazi „rock fesztivállal” kezdődött – természetesen szalézi módra! A Szent Kereszt-kápolnáig tartó séta során a csoportok találós kérdéseket oldottak meg Sitke nevezetességeiről. Az izgalmas „barlangimentő” csapatfeladat még közelebb hozta egymáshoz a résztvevőket. Az este „jóéjszakkáttal”, közös énekléssel, imával zárult.

Szombat reggel a képzés jegyében folytatódott a program. Az elsőéves animátorok önismereti beszélgetéseken és személyiség-típus-teszten vettek részt – hiszen Don Bosco nyomán ők is hiszik: „Csak azt tudjuk adni, ami nekünk is megvan.” A másodévesek pedig az ima és a hivatás mélységét járták körül. A délelőttöt szentmise és közös ebéd zárta.

Délután a csapat visszatért Szombathelyre, ahol az animátor fórum várta őket az

Hittanos lelki nap a bajóti plébánián

Szombathelyi animátorok Sítkén

Szombathely – Oratóriumi játéknapok

oratóriumban. A program három párhuzamos műhelyből állt, amelyeket a helyi szalézi szerzetesek, animátorok és munkatársak vezettek.

Az egyik teremben a résztvevők szalézi szentek életét fedezték fel, inspiráló példákat keresve a mindennapi szolgálathoz. A másikban önkéntességről, felelősségvállalásról és példamutatásról beszélgettek. A harmadik műhely pedig a hivatásként megélt animátori szolgálat mélységeibe vezetett be.

A nap közös tervezéssel, pizzázással és egy sétáló rózsafüzérrel ért véget, amely méltó lelki lezárása volt a mozgalmas hétvégének.

Horváth Edina SC

Szalézi Őszi Oratóriumi Játéknapok

2025. október 30-án, csütörtökön elkezdődtek a Szombathelyi Szalézi Őszi Oratóriumi Játéknapok. Szalézi munkatársak, animátorok és szerzetesek összefogásával jöhetett létre ez a szép három nap. A

reggeli gyülekező alatt „1 perc és nyersz” játékban próbálhatták ki magukat a gyerekek. Miután mindenki megérkezett, közösen átsétáltunk az autóbusz állomásra, majd onnan elbusoztunk Kőszegre. Csodálatos, napos, meleg és esőtlen időnk volt összességében, bár Kőszegen óriási szél volt az első órákban és néhány csöpp eső is ránk hullott. A jó hangulatú zarándok-túrázásban a kőszegi Kálvária templomhoz 36-an vettünk részt szaléziak, gyerekek, animátorok és segítők. Ott elfogyasztottuk a jól megérdemelt tízórait. Ezután kezdődött az állomásos játék az ösvényen, aminek keretein belül rengeteg érdekességet hallottunk a szentekről, illetve jobbnál jobb színdarabokat tekinthettünk meg. A tartalmas programok után lementünk a városba ebédelni, közben beugrottunk a Szent Korona őrzési helyéhez is, ahol lépcsőfutást rendeztünk. Bepillantottunk a kőszegi karitászhoz, majd ebéd után napunkat szentmisével zártuk, amit Andrásfalvy János és Vendrey Gábor atya

celebráltak a Szent Imre templomban.

2025. október 31-én, pénteken, mintegy 40-en voltunk jelen. Helyben volt egy perc és nyersz, reggeli ima, finom tízórai, majd élményszerű volt a sorverseny, amiben kivétel nélkül minden gyerek, sőt animátorok is élvezettel vettek részt. Utána jöttek még a bajnokságok is, amelyek délutánig elhúzódtak, és jó hangulatban zajlottak. Ettől a naptól már bekapcsolódott Hartai Gábor atya, Tran Si Nghi Ferenc atya, valamint a szalézi munkatársak biztosították a finom tízórait, uzsonnát, kézműves foglalkozást és nevelői jelenlétet.

November 1-jén, szombaton az indító uzsonna után három helyszínre a Jáki úti temetői sírokhoz mentünk. Ott egy rövid ismertető után mindenhol imádkoztunk az elhunytakért, majd visszafelé bejöttünk a Szent Kvirin szalézi templom kriptájába imádkozni a szalézi elődeinkért. A szentmise előtt mindenki kapott egy-egy szentképet, és részt vettünk a mindenszentek ünnepi szentmisén. Utána jött még a gesztenyepürézés, és meghallgattuk Don Bosco gesztenyeszaporítás csodájának történetét.

Nagyon hálásak lehetünk az Úrnak ezért a napsugaras, szép, közösségépítő három napért!

PAJ

MOGYORÓD

Oratolimpiai beszámoló – Szeptember végén számos gyermek és animátor gyűlt össze Mogyoródon az ország különböző oratóriumaiból, hogy összemérjék ügyességüket és tudásukat a II. Oratolimpia versenyszámaiban. A közös megnyitón sokan üdvözölhették régi ismerőseiket, de az új barátságok szövődése is megindult. Ezután a sportolni vágyók a focibajnokságon küzdhettek meg egymással, a meccset hangos szurkolás kísérte. Sokan mutatták meg tehetségüket ének-zene és versmondás kategóriákban, a rajzversenyen készült csodás alkotások – melyeket délután egy kis kiállításon minden résztvevő megtekinthetett – pedig az ifjúság kreativitásáról tettek tanúságot. Nagy öröm volt számomra, hogy én lehettem az egyik műsorvezetője a szalézi lelkeségi vetélkedőnek, melynek feladatai idén Troncatti Mária nővérrel ismertették meg a résztvevőket, akit októberben avatott szentté Egyházunk. Csodás volt látni a sportszerű versenyzést, a mosolygós és vidám arco-

kat és az egymást kölcsönösen lelkesítő és biztató csapatokat. Azt hiszem, ezen a napon mindannyian nyertünk valamit, s nem csak azért, mert a házigazdák mindenki számára készültek egy aprócska ajándékkal. Külön köszönet illeti a szalézi munkatársakat, akik zsűrizéssel, popcorn-készítéssel, süttel vagy az imaháttér biztosításával támogatták az Oratolimpia megvalósulását.

Katona Janka

BALASSAGYARMAT

Őszi tábor Balassagyarmaton – egy animátor élménye – Idén is részt vettem a szalézi őszi táborban (október 27–29., hétfő-szerda) Balassagyarmaton a Don Bosco oratóriumban animátorként és ezúttal is rengeteg élménnyel gazdagodtam ez alatt a három nap alatt. A reggeleket mi, animátorok közös imádsággal indítottuk. A közös imák nekem hatalmas energiát adtak minden nap. A gyerekek érkezése után a reggeleket banszal, színdarabbal és imával kezdtük. Hétfőn szentmisével indítottuk a napot. A tábor témája a Verdák mesefilmre épült, idén én is részt vettem a délutáni színdarabokban, mint riporter. Ez volt az első alkalom és kicsit izgultam a színdarab előtt és közben is, de nagyon büszke voltam magamra, hogy megcsináltam, és kipróbáltam magam egy ilyen helyzetben is.

A táborban rengeteg programon vehetnek részt a gyerekek, de természetesen mi is részt vettünk a közös programokon. Nehéz számomra néhány pillanatot és kedvenc emléket kiemelni, mert a tábor minden pillanatát a szívembe zártam. A szabadidőben sokat pingpongoztam a kisebbekkel és nagyobbakkal is. Számomra elképesztő érzés volt, amikor annyira örültem annak, hogy egyszer-egyszer le tudtak győzni a játékban. „Hurrá, megnyertem a játékot egy animátor ellen! De te is nagyon ügyes voltál!” – hangzott el a mondat egy kislány szájából.

A csoportperceink alatt a beszélgetések során sokat nevtünk együtt. A gyerekekkel szóba került, hogy mi volt a legjobb a napban? „Finom volt az ebéd, jó a csapat és jók az animátorok” – felelték. Elképesztően jó érzés volt, számomra hogy ezt így gondolják. Kedden a délelőtti órákban ellátogattunk a temetőbe is, ahol körbeálltunk, és közös imádsággal és gyertyagyújtással emlékeztünk meg elhunyt szeretteinkről. Bátran

Mogyoród – Oratolimpia

mondhatom, hogy igazán meghitt pillanatok voltak ezek számomra, de szerintem mindenki más számára is. Szerdán ebéd után a gyerekek részt vettek egy kiütőcske bajnokságon. Először a piros-kék csapatok játszottak korosztály szerint. Ezután a kicsi gyerekek és a nagyok egymás ellen játszottak, és ebbe a játékba a kicsikhez mi, animátorok is beszálltunk. Utoljára második koromban játszottam kiütőcskét, így a kisgyerekek énem újból előjött, bár az én játékom nem tartott sokáig, mert hamar kiütöttek a labdával, ezután már csak a többieknek szurkoltam. Összefoglalva az idei őszi tábor: volt itt minden!

Köszönöm a közös játékokat, banszokat, közös beszélgetéseket, a sok-sok nevetést

és a meghitt pillanatokot is. Többször elfáradtam, de mindig is biztos voltam abban, hogy ezekért az élményekért, közösségért és a gyerekekért érdemes csinálnom! Hatalmas hálával tartozom az animátortársaimnak, a segítőknek, a szülőknek, a gyerekeknek, Laci atyának és mindenki másnak is, aki hozzájárult ahhoz, hogy ez a három nap megvalósuljon! És szerintem mindannyiunk nevében megköszönhetem a Jóistennek is, hogy ilyen remekül sikerült az idei tábor. Tele van a szívem hálával és szeretettel, hogy ennek a közösségnek a tagja lehetek! Ahogy Don Bosco is tanítja nekünk: „Légy vidám és tedd a jót, a verebket meg hagyj csiripelni!”

Hírei Kamilla

Balassagyarmat – Az őszi tábor résztvevői

Elismerés Keresztes Ágota szalézi munkatársnak

Magyarország nemzeti ünnepén, 2025. október 23-án Balassagyarmat Szociálpolitikájáért díjban részesült Keresztes Ágota szalézi munkatárs, a Balassagyarmati Közös Önkormányzati Hivatal szociálpolitikai ügyintézője példaértékű elhivatottságáért, szakmai hozzáállásáért és emberiségéért, melyet a rászorulókat támogatásában, a helyi közösség szociális ügyeinek képviselőjeként tanúsít. Gratulálunk! ●

Könyvajánló, Szabó Judit

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Maria Vanda Penna: Troncatti Mária – Misszió a trópusi esőerdőben

Troncatti Mária (1883–1969) a Szalézi Család „legfrissebb” szentje! Az Olaszországban született, de misszióját Ecuadorban végző szalézi nővért október 19-én avatta szentté XIV. Leó pápa, ebből az alkalmából jelentette meg a Kiadó ezt az olvasható, fényképekben gazdag életrajzt.

Mit üzenhet egy missziós szerzetesnővér élete nekünk

itt és ma? Mennyire hasonlítanak az olasz nővér ecuadori esőerdőben megélt mindennapjai a mi hétköznapijainkhoz? Lehet-e hasonlóság vajon az ő küzdelmei és a mi nehézségeink között? Előfordulhat-e, hogy belső forrásaink, álmaink és céljaink túlmutatnak önmagunkon? Lehetséges-e együtt haladni az úton, és együtt szentté válni? Ezekre a kérdésekre töprenghetünk el, miközben Troncatti Szent Mária kalandos életéről olvasunk.

118 oldal, 2900 Ft

Amennyiben módjában áll, adományt hálás szívvel elfogadunk a donboscokiado.hu/Adomanyozas oldalon, hogy Bosco Szent János kívánságának megfelelően, továbbra is folytatni tudjuk a „jó könyvek” terjesztését.

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373,
e-mailben: donboscokiado@gmail.com
és a Kiadó webáruházán keresztül:
www.donboscokiado.hu

Szalézi jegyzetfüzet

Teljesen megújult formában jelentette meg Kiadónk a szalézi jegyzetfüzetet.

Megkértünk szalézi atyákat és nővéreket, hogy *Jean-Marie Petitclerc SDB: A Megelőző Módszer a gyakorlatban* című nagy sikerű könyvünk kulcsszavai alapján írjanak egy-egy jóéjszakát, mert az olyan igazi Don Boscó-s műfaj. A lelki csemegének számító inspiráló idézetek sem maradtak ki, valamint, ha lelki naplónak és nem csak jegyzetfüzetnek szeretné valaki használni, ahhoz is tettünk bele segédletet.

Igazi 3 az 1-ben. Fogyassza mindenki tetszése szerint!

Négy féle borítóval választható! **120 oldal, 2500 Ft**

2026-os Családi Naptár

Kállai Nagy Krisztina grafikusművész, aki többek között a nagyszerű *Magyar szentek élete* és *Templomba megyünk* című könyvünket is illusztrálta, évek óta készít családi naptárat, amelyet a tőle megszokott vidám, szívet melengető rajzaival gazdagít.

Ez a havi kiosztású, hét rubrikás falinaptár elengedhetetlen segítség lehet a család életének megszervezéséhez. A naptárba havonta előre beírva könnyen számantarthatjuk a család minden tagjának programját, legyen az szülői értekezlet, külön óra, osztálykirándulás vagy születésnap. **3650 Ft**

**Őszi oratóriumi játéknapok
Szombathelyen
és Nyergesújfalun**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4000 példányban, belső terjesztésre. ISSN 3094-1776 (nyomtatott)

Készült a Don Bosco Kiadó közreműködésével, felelős kiadó: P. Vítális Gábor SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kővári Péter

A címlapon: Adventi falu Nyergesújfalun a Zafféry Károly Szalézi Középiskolában

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.